

Nieuwsbrief VEAN ERF Updates

Nummer 11, 2026

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hof

- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:5111](#) 04-08-2026
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:5136](#) 04-08-2026
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:4919](#) 28-07-2026
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:4781](#) 21-07-2026
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:4773](#) 21-07-2026
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:4792](#) 21-07-2026
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2488](#) 14-07-2026
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2185](#) 02-06-2026
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2350](#) 21-04-2026
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2342](#) 24-02-2026
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:1796](#) 17-02-2026
- [Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:3359](#) 25-11-2025
- [Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:3259](#) 11-11-2025
- [Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2745](#) 07-10-2025
- [Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2572](#) 23-09-2025

Rechtbank

- [Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:10249](#) 12-08-2026
- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:6351](#) 05-08-2026
- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:5918](#) 29-07-2026
- [Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:7932](#) 23-07-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:20747](#) 22-07-2026
[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:5411](#) 22-07-2026
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:20340](#) 21-07-2026
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:9091](#) 20-07-2026
[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:6728](#) 16-07-2026
[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:6484](#) 15-07-2026
[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:5898](#) 15-07-2026
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:9015](#) 13-07-2026
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:7560](#) 10-07-2026
[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:6737](#) 10-07-2026
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:7546](#) 09-07-2026
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:20440](#) 08-07-2026
[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:5664](#) 08-07-2026
[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:6684](#) 08-07-2026
[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:5992](#) 01-07-2026
[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2026:2396](#) 17-06-2026
[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:5283](#) 17-06-2026
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:8800](#) 17-06-2026
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:7543](#) 17-06-2026
[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:5957](#) 18-05-2026
[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2756](#) 23-04-2026
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:2263](#) 14-03-2018

Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2026:206](#) 28-07-2026
[Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2026:100](#) 07-07-2026
[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2026:87](#) 25-03-2026

Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2026:187 25-03-2026

RECHTSPRAAK

Erfgenome heeft zuiver aanvaard door geld over te boeken naar eigen rekening en moet rekening en verantwoording afleggen over gebruik van de bankpas tijdens leven erflaatster.

In geschil is de afwikkeling van de nalatenschap van de in 2020 overleden moeder van partijen, meer in het bijzonder de vraag of appellante/de dochter verplicht is tot het afleggen van rekening en verantwoording over een bedrag van € 107.197,96, welk bedrag zij met een gemachtigdenpas door overboekingen en pin- en cashopnames van de bankrekening van erflaatster heeft opgenomen. Geïntimeerde heeft op 10 juni 2020 de nalatenschap beneficiair aanvaard. De zoon/geïntimeerde heeft o.m. een verklaring voor recht gevorderd dat de dochter dit bedrag schuldig is aan de nalatenschap en haar aandeel in die vordering heeft verbeurd. De rechtbank heeft geoordeeld dat appellante een bedrag van € 2.006,15 aan de nalatenschap van verschuldigd is, dat de nalatenschap € 16.903,15 negatief is en dat de legitieme portie van geïntimeerde € 19.834,50 bedraagt. Net als de rechtbank meent ook het hof dat appellante de nalatenschap zuiver heeft aanvaard, kort en goed omdat zij na het overlijden in ieder geval de volgende bedragen van erflaatsters bankrekening heeft overgeboekt naar haar eigen bankrekening: € 450 op 25 februari 2020, € 450 op 23 maart 2020 en € 300 op 22 april 2020. Appellante heeft niet aangetoond dat zij, zoals zij stelt, deze bedragen van totaal € 1.200 heeft aangewend om de factuur van de uitvaartondernemer te voldoen. Nu appellante ook geen verdere onderbouwing heeft gegeven van de (bestemming van de) overboekingen, heeft zij deze overboekingen naar het oordeel van het hof zonder recht of titel aan of ten behoeve van zichzelf gedaan. Zij heeft daarmee (mogelijke) schuldeisers van de nalatenschap benadeeld. Ten aanzien van de rekening en verantwoording is het hof van mening dat appellante, anders dan zij stelt, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij alle handelingen tijdens leven van erflaatster heeft verricht met instemming van erflaatster. In zaken als de onderhavige, waarin een van de kinderen de zorg en het beheer van de financiën van een ouder voor het grootste deel op zich neemt, is het gebruik van een gemachtigdenpas gebruikelijk en hoeft niet elke kleine uitgave te worden verantwoord. Dit ligt echter anders bij financiële handelingen die zijn gedaan ten behoeve van zichzelf en betalingen en opnames die niet tot het normale uitgavenpatroon van erflaatster gerekend kunnen worden. Als niet weersproken staat vast dat erflaatster een inkomen uit pensioen en AOW had van ongeveer € 22.000 per jaar. Uit de

aangifte IB 2013 blijkt dat erflaatster een vermogen had van € 67.396, opgebouwd uit het saldo op haar bankrekening van € 15.503 en het saldo op haar spaarrekening van € 51.893. Appellante heeft onvoldoende betwist dat erflaatster, zoals geïntimeerde stelt, een sobere levensstijl had en daardoor ook dit vermogen had kunnen sparen. Het hof is van oordeel dat appellante haar stelling dat erflaatster maandelijks geld tekort kwam en daarom moest interen op haar vermogen, niet aannemelijk heeft gemaakt. Geïntimeerde heeft een overzicht van de inkomsten en lasten van erflaatster gemaakt waaruit niet van enig tekort blijkt en appellante heeft dit overzicht niet weersproken. Voorts heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat deze financiële handelingen betalingen en opnames betreffen die tot het normale uitgavenpatroon van erflaatster kunnen worden gerekend. Appellante heeft ook niet voldoende kunnen weerleggen dat de betalingen en opnames ten goede van haarzelf zijn gekomen. Dit alles leidt tot het oordeel dat appellante rekening en verantwoording moet afleggen over het bedrag van € 107.197,96.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2350

Zaaknummer: 200.334.880/01

Rechters: C.M. Warnaar, A.N. Labohm en A. Zonneveld

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Betaling door enig erfgenaam aan zussen in het kader van afwikkeling maatschap met ouders overeengekomen en uitgewerkt in latere vaststelling is in aanmerking te nemen gift van ouders aan zussen.

Partijen zijn zussen. Zij hebben nog een zus X, die niet in deze procedure is betrokken. De ouders van partijen waren gehuwd in de algehele gemeenschap van goederen. Moeder is overleden in april 2021; vader in december 2021. In hun testamenten hebben zij geïntimeerde tot enig erfgename benoemd en legaten gemaakt aan (o.a.) appellante en X. Zij hebben elk € 25.000 aan appellante gelegateerd en aan X twee zomerhuizen, welk laatste legaat is vervallen, omdat vader haar in 2014 deze zomerhuizen heeft geschonken; de waarde daarvan is destijds getaxeerd op € 70.000. Appellante heeft aanspraak gemaakt op haar legitieme portie in beide nalatenschappen, X heeft dat (nog) niet gedaan. De ouders, geïntimeerde en haar echtgenoot Y zijn – met enkele tussenstappen – een maatschap aangegaan ter uitoefening van een boerenbedrijf. Na vernieuwing van die overeenkomst in 1999 zijn de ouders in 2005 uitgetreden en hebben geïntimeerde en Y de maatschap voortgezet. In de betreffende akte van verdeling zijn o.m. de boerderij en een woonhuis toegedeeld aan geïntimeerde en is verder vastgelegd dat geïntimeerde bij vervreemding van de onroerende zaken en de productierechten die aan haar zijn overgedragen de winst daarvan moet delen met haar zussen, zodat ieder daarvan 1/3e krijgt. In het verleden is met appellante gesproken over een optierecht tot koop van een andere woning, maar daar is nimmer een stuk over ondertekend. X, appellante, geïntimeerde en Y hebben eind december 2020 een vaststellingsovereenkomst afrekenbeding gesloten. Zij hebben afgesproken dat geïntimeerde en Y uiterlijk op 1 januari 2024 minimaal 4 hectare cultuurground te koop aanbieden en dat de opbrengst daarvan na aftrek van de kosten aan X en appellante, ieder voor de helft, wordt uitgekeerd. Inmiddels zijn die 4 hectare verkocht en is de opbrengst daarvan na aftrek van kosten € 270.710. Daarvan komt aan X en appellante elk € 135.355 toe. In eerste aanleg (ERF 2024-0351) heeft de rechtbank de legitieme portie vastgesteld en bepaald hoeveel geïntimeerde in het kader van die vordering en de afwikkeling van de vaststellingsovereenkomst aan appellante moet voldoen.

Het hof laat die beslissing deels in stand en komt er deels op terug. Interessant is dat de

rechtbank heeft geoordeeld dat de betalingen van geïntimeerde aan appellante en X ter zake van de uitvoering van de overeenkomst giften van de ouders aan X en appellante zijn (en niet zoals appellante stelt van geïntimeerde) en bij het bepalen van de legitimaire aanspraak van appellante rekening heeft gehouden met deze giften. De vraag of dit giften zijn, is in hoger beroep opnieuw aan de orde. Het hof geeft aan dat in de vaststellingsovereenkomst is vastgelegd dat het giften van de ouders betreft en is van oordeel dat appellante haar stelling dat de vaststelling dat het gaat om giften van de ouders een schijnhandeling is, onvoldoende heeft onderbouwd. Dat geïntimeerde in februari 2020 appte dat het een schenking van zus naar zus zou zijn en dat is gesproken over een fiscaal zo gunstig mogelijke regeling is onvoldoende om van de vaststelling in december 2020 een schijnhandeling te maken. De brief van de notaris waarnaar appellante verwijst, vormt eerder een ontkrachting van de stelling van appellante. De notaris schrijft met zoveel woorden dat de achterliggende gedachte bij de vaststellingsovereenkomst is dat de afrekening is bedongen door de ouders ten behoeve van appellante en X en dat die verkrijging een schenking dan wel een erfenis van de ouders is. De notaris houdt in zijn brief wel een slag om de arm voor de reactie van de Belastingdienst, maar dat doet er niet aan af dat uitgangspunt van de vaststellingsovereenkomst is en blijft dat het om giften van de ouders aan appellante en X gaat.

Appellante brengt verder naar voren dat de vaststelling dat het hier gaat om giften van de ouders nietig is, omdat de vaststellingsovereenkomst volgens haar strekt tot beschikking over de destijds nog niet opengevallen nalatenschappen van de ouders in hun geheel of over een evenredig deel daarvan (art. 4:4 lid 2 BW). Het hof gaat aan die stelling voorbij. Wat appellante zegt, is onjuist. Met de vaststelling dat het bij de uitvoering van het afrekenbeding gaat om giften van de ouders aan appellante en X wordt niet beschikt over de nalatenschappen van de ouders of over een evenredig deel daarvan. De afspraak betreft slechts de vraag of de uitvoering van het afrekenbeding leidt tot een gift van de ouders aan appellante en X of tot een gift van geïntimeerde aan hen. Niet is komen vast te staan dat de vaststelling dat het hier gaat om giften van de ouders een schijnhandeling is en geen rechtsgevolg heeft. Het hof is van oordeel dat het afrekenbeding een derdenbeding in de zin van artikel 6:253 BW is. Volgens dat artikel schept een overeenkomst voor een derde het recht een prestatie van een der partijen te vorderen of op andere wijze jegens een van hen een beroep op de overeenkomst te doen, indien de overeenkomst een beding van die strekking inhoudt en de derde dit beding aanvaardt. Dat is wat hier is gebeurd. De overeenkomst van de ouders met geïntimeerde en Y (het afrekenbeding) schept voor appellante en X het recht een prestatie van geïntimeerde en Y te vorderen (1/3e van de winst bij vervreemding van onroerende zaken of bedrijfsbeëindiging voor 1 januari 2021). Dit beding is door appellante en X aanvaard. Het hof is van oordeel dat dit derdenbeding de strekking heeft appellante en X te verrijken ten koste van het vermogen van de ouders. Er vindt een vermogensverschuiving plaats tussen het vermogen van de ouders

(verarming) en dat van appellante en X (verrijking). Met dit beding beogen de ouders het voordeel dat geïntimeerde daarbij behaalt te laten delen met haar zussen. In dit geval loopt de vermogensverschuiving van de ouders naar appellante en X via geïntimeerde. Zij is verplicht tot uitkering van 1/3e van de in het afrekenbeding bedoelde winst. Dat betekent niet dat appellante en X ten koste van haar worden verrijkt. Zij verarmt niet omdat zij al de verplichting heeft de winst te delen. Bij haar is ook geen sprake van een bevoordelingsbedoeling, wel van een verplichting jegens haar ouders die zij moet nakomen. Als het hof het betoog van appellante verder goed begrijpt, komt haar stelling erop neer dat de overnamesom hoger is dan € 664.468 en dat ook het meerdere als een gift moet meetellen bij het vaststellen van de legitimaire massa. Om dat vast te stellen wil appellante dat het hof een deskundige benoemt die de onroerende zaken, de productierechten en de andere activa tegen de waarde in verpachte staat taxeert. Appellante licht niet toe dat die waardering tot een hogere overnamesom zou hebben geleid dan de waarde in het economisch verkeer bij voortgezet agrarisch gebruik. Zij licht ook niet toe dat haar ouders en geïntimeerde en Y zich daarvan bewust zijn geweest en dat haar ouders om geïntimeerden en Y te bevoordelen hebben gekozen voor de waardering in het economisch verkeer bij voortgezet agrarisch gebruik. De accountant noemt in het rapport verschillende wijzen van waardering, onder andere de waardering waarbij nog juist een lonende exploitatie mogelijk is waarbij de financieringsruimte van het bedrijf uitgangspunt is. Appellante heeft niet het oog op deze waarderingsmethode en zo zij dat wel heeft, licht zij ook hier niet toe dat deze wijze van waardering tot een hogere overnamesom zou hebben geleid en dat haar ouders met dat meerdere bedoeld hebben geïntimeerde en Y in afwijking van de afspraken in de maatschapsovereenkomst te bevoordelen. Verder stelt het hof vast dat appellante geen recht van koop had met betrekking tot de andere woning en zo dit wel het geval was, zij daarvan niet tijdig gebruik heeft gemaakt. Ook is ter zake door de ouders (en derhalve de nalatenschap) geen boete verschuldigd. Ook in de schenking van de twee woningen aan Y ziet het hof geen in aanmerking te nemen bevoordeling. Met inachtneming hiervan stelt het hof de legitieme portie vast.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:4792

Zaaknummer: 200.348.947

Rechters: M.H.F. van Vugt, J.H. Lieber en R. Prakke-Nieuwenhuizen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verleende koopoptie doorkruist legaat niet zodat dit niet is vervallen.

Geïntimeerde was de echtgenote en is de (enig) erfgename en vereffenaar van de nalatenschap van erflater. In een aanvullend testament heeft hij aan appellant X een legaat gemaakt van een perceel grond. Appellant vordert afgifte van dat legaat, en als dat niet mocht worden toegewezen vordert hij vergoeding van de waarde van het perceel. Geïntimeerde betwist dat zij gehouden is om het legaat af te geven. Volgens haar rustte op het gelegateerde perceel een eerdere, aan haar toekomende koopoptie, die door het overlijden niet is vervallen. Door die koopoptie, die zij ook heeft aanvaard, maakte het gelegateerde perceel geen deel uit van de nalatenschap en is het legaat vervallen. Ook voor de subsidiair gevorderde vergoeding van de waarde van het perceel bestaat volgens haar geen grond. De rechtbank heeft de vorderingen van appellant afgewezen omdat – samengevat – geïntimeerde is geslaagd in het bewijs dat het perceel tijdens leven is ingebracht in een maatschap en bij die maatschap in gebruik was. Daartoe werd in de kern overwogen dat erflater op basis van de koopoptie de bedoeling heeft gehad de maatschap de mogelijkheid te bieden om al zijn landbouwgronden (waaronder dit perceel) te kopen in het geval van zijn overlijden. Een legaat dat is opgesteld na het verlenen van de koopoptie dat deze bedoeling doorkruist als de koopoptie daadwerkelijk wordt uitgeoefend, valt daarmee niet te verenigen. Aangenomen moet worden dat in een dergelijk geval het legaat als vervallen moet worden beschouwd. Volgens de rechtbank is uit het testament niet af te leiden dat erflater het legaat heeft gewild ondanks de koopoptie, en bestaat er ook geen grond om geïntimeerde te veroordelen tot vergoeding van de waarde van het perceel. Al de feiten en omstandigheden in aanmerking nemend is het hof van oordeel dat geïntimeerde niet het bewijs heeft geleverd dat ook het gebruik en genot van het perceel door erflater is ingebracht in de maatschap. Geïntimeerde heeft in hoger beroep verder geen voldoende gespecificeerd nader bewijs aangeboden van omstandigheden die, indien bewezen, kunnen leiden tot een ander oordeel. De slotsom is daarmee dat het verweer van geïntimeerde tegen de vordering van appellant tot afgifte van het legaat alleen al faalt, omdat de premisse dat door erflater ook het gebruik en genot van het perceel was ingebracht in de maatschap niet met voldoende mate van zekerheid is komen vast te staan. Daarmee ontvalt de bodem aan het beroep van geïntimeerde op de koopoptie. Maar ook als er veronderstellenderwijs van uit wordt gegaan dat de koopoptie wel op (ook) het perceel rustte,

leidt dat nog niet tot het oordeel dat het legaat is komen te vervallen en niet kan worden afgegeven. Artikel 4:94 lid 1 BW bepaalt dat een legaat van een bepaald goed (in dit geval het perceel) vervalt als het goed bij het openvallen van de nalatenschap daartoe niet behoort, tenzij uit de uiterste wil zelf is af te leiden dat de erflater de beschikking niettemin heeft gewild. Volgens artikel 4:94 lid 3 BW wordt een goed geacht niet tot de nalatenschap te behoren, indien de erflater tot overdracht van het goed verplicht was en de verbintenis niet met zijn dood is tenietgegaan. De verplichting tot levering zou dus pas na het overlijden van erflater kunnen ontstaan en zou dan rusten op zijn erfgenaam (geïntimeerde). Die verplichting heeft naar haar aard geen terugwerkende kracht; de eigendom van de landerijen zou ook pas overgaan met de notariële levering daarvan. De situatie van artikel 4:94 lid 3 BW doet zich hier dus niet voor en het perceel behoorde dus wel tot de nalatenschap. Ook is niet gebleken dat geïntimeerde de koopoptie ook daadwerkelijk heeft ingeroepen. Tot slot geeft het hof aan dat het legaat door erflater is gemaakt slechts twee maanden nadat hij de aanvullende maatschapsovereenkomst had ondertekend. De aanvulling op het testament omvatte uitsluitend het legaat van het perceel aan appellant. Onder die omstandigheden mag aangenomen worden dat erflater zich bewust zal zijn geweest dat de koopoptie in de aanvullende maatschapsovereenkomst was overgegaan op geïntimeerde. Erflater heeft daarin geen reden gezien om het legaat niet te maken. Dat is alleen begrijpelijk in twee situaties: (a) erflater wist dat het perceel niet viel onder de koopoptie omdat hij het gebruik en genot van het perceel niet had ingebracht in de maatschap, of (b) erflater is ervan uitgegaan dat de koopoptie het legaat niet zou doorkruisen. Als hij niet van (één van) die situaties zou zijn uitgegaan zou hij immers een zinloos legaat hebben gemaakt. Het ligt bepaald niet voor de hand om daarvan uit te gaan.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:4773

Zaaknummer: 200.359.545/01

Rechters: O.E. Mulder, W.F. Boele en T.K. Lekkerkerker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vanwege door de dochter nieuw te starten procedure over de uitleg van het testament kan nu niet worden vastgesteld wat ieders aandeel in de nalatenschap van moeder is.

De vader heeft in zijn testament aan zijn echtgenote (de moeder) de zakelijke rechten van gebruik en bewoning gelegateerd van zijn onverdeelde aandeel in hun gezamenlijke woning en van de daarin aanwezige inboedel. Bij de rechtbank lag de vraag voor of de woning moest worden verkocht of dat de zoon moest meewerken aan het vestigen van een verzorgingsvruchtgebruik ten behoeve van de moeder. De rechtbank heeft geoordeeld dat dit vruchtgebruik moest worden gevestigd maar slechts voor de duur van een jaar. Na het bestreden vonnis is de moeder overleden. De dochter vordert nu in haar hoedanigheid van executeur van de nalatenschap van de moeder verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap van de vader en de moeder alsmede toedeling van de woning aan haar. De zoon beoogt met zijn vorderingen verkoop van de woning aan een derde alsmede vergoeding van enkele begrafeniskosten. Het hof geeft aan dat de dochter een nieuwe procedure gaat starten over de uitleg van het testament van moeder en de afwikkeling daarvan. In die procedure zullen in ieder geval aan de orde komen de vordering die de dochter meent te hebben op de nalatenschap van de moeder vanwege door haar ten behoeve van de moeder gemaakte zorgkosten en de uitleg van het testament van de moeder, onder meer ten aanzien van de erfstelling. Voor het hof is daarom nu niet vast te stellen wat ieders aandeel in de nalatenschap van moeder is en daarmee dus evenmin in de onverdeelde helft van de woning, voor zover deze in haar nalatenschap valt. Het hof kan dan ook op dit moment nog geen beslissing nemen over het bedrag dat aan de zoon in het kader van de door de dochter gevorderde verdeling toe komt. Toedeling van de woning aan de dochter leidt dan niet tot beëindiging van de onverdeeldheid die tussen de dochter en de zoon bestaat. Verkoop van de woning zoals de zoon dit vordert, maakt dit niet anders. Het hof wijst deze vorderingen dan ook af.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 24-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2342

Zaaknummer: 200.348.518/01

Rechters: C.M. Warnaar, H.J. Wieman-Bart en A.S. Mertens-de Jong

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Mede-erfgenaam gehouden tot meewerken aan levering onroerende zaken, maar zaak aangehouden om executeur erin te betrekken.

Kort en goed speelt in deze zaak het volgende. In het kader van de afwikkeling van erflaters nalatenschap hebben partijen uitvoerig overleg gevoerd. Ter uitvoering van de gemaakte afspraken heeft o.m. een gedeeltelijke verdeling met levering van certificaten aan gedaagde plaatsgehad. Hierdoor kon gedaagde binnen de gestelde termijnen gebruikmaken van de bedrijfsopvolgingsregeling. Thans vordert eiseres ter verdere uitvoering veroordeling van gedaagde aan de levering aan eiseres van onroerende zaken/een woning. Gedaagde stelt in dat kader voorwaarden. De voorzieningenrechter concludeert dat de bindende rechtsgeldigheid van de overeenkomst tussen partijen vaststaat in deze door beide partijen ondertekende onderhandse akte, die dwingende bewijskracht heeft. Reeds om die reden treffen de verweren met de daarin vervatte voorwaarden die de gedaagde nu stelt, geen doel. Gesteld noch gebleken is dat er enige reële grond is om te vrezen dat eiseres de gemaakte afspraken in het kader van de financiële afwikkelingen van die afspraken niet zal nakomen. Dit klemmt temeer nu eiseres van haar kant al bijna twee jaar geleden in het belang van de gedaagde haar medewerking heeft verleend aan de toedeling van de waardevolle certificaten aan de gedaagde, waardoor gedaagde fors werd overbedeeld, en waarbij eiseres ermee instemde dat bij de aflossing mede gelet zou worden op de belangen van de aan gedaagde overgedragen onderneming. Waar eiseres geen invloed heeft gekregen op de bedrijfsvoering binnen die onderneming, gold als tegenhanger dat gedaagde de ontwikkeling en eventuele verkoop van de onroerend goederen aan haar zus zou overlaten, immers door eiseres zelfstandig uit te voeren. Eiseres vordert dan ook, naar het voorlopig oordeel op goede gronden, medewerking aan de levering van de haar toekomstige percelen. Anders dan gedaagde meent, heeft eiseres daarbij een voldoende spoedeisend belang. Het staat niet alleen vast dat de onroerende zaken haar op basis van de gemaakte verdelingsafspraken toekomen, inmiddels woont zij ook in de woning en voert zij daar ook haar eigen onderneming, waarvoor investeringen noodzakelijk waren en zijn. Wel geeft de voorzieningenrechter aan dat de executeur in de procedure dient te worden betrokken op basis van artikel 118 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Daartoe wordt eiseres in de gelegenheid worden gesteld.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 18-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:5957

Zaaknummer: C/05/463477

Rechters: D. Vergunst

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ander wettelijk recht op verzorgingsvruchtgebruik is verjaard.

Een nieuw hoofdstuk in de zaak die eerder aan bod kwam in ERF 2021-0194, ERF 2024-0293, ERF 2025-0299 en ERF 2026-0037, waarin de Hoge Raad kort samengevat het oordeel van het hof bevestigt dat echtgenote Y van erflater X niet van hem erft omdat erflater en zij op het tijdstip van het opmaken van erflaters testament nog niet met elkaar waren gehuwd en uit de tekst van artikel 4:59 lid 1 BW volgt dat voor de toepasselijkheid van dat artikel de aard van de betrokkenheid van Y bij erflater X op het moment dat de uiterste wilsbeschikking wordt gemaakt bepalend is voor de vraag of de begunstigde uit die wilsbeschikking voordeel kan trekken. Ten tijde van de cassatieprocedure bij de Hoge Raad is verzocht om gedaagde als executeur te ontslaan met benoeming van een opvolger. De kantonrechter heeft dit ontslag toegewezen in maart 2025. Daarbij is eiser benoemd tot vervangend executeur-afwikkelingsbewindvoerder. Eiser heeft herhaaldelijk aan gedaagde/echtgenote Y te kennen gegeven dat indien zij door de Hoge Raad in het ongelijk zou worden gesteld zij de woning van erflater binnen een maand na het arrest zou moeten verlaten. Na het arrest van de Hoge Raad van 16 januari 2026 heeft eiser gedaagde meermaals gesommeerd om de woning te verlaten. Daarbij heeft eiser aan haar voorgehouden dat de ontruiming van de woning onder meer noodzakelijk is om de woning te gelde te kunnen maken om de schulden van de nalatenschap te kunnen voldoen. Eiser vordert thans in kort geding ontruiming van de woning door gedaagde. Uit de aard van de vorderingen, ontruiming vanwege verblijf zonder recht of titel, volgt een spoedeisend belang zodat eiser ontvankelijk is in dit kort geding. Tijdens de mondelinge behandeling in april 2026 zijn partijen de volgende afspraken overeengekomen o.m. over het verlaten van de woning en de aldaar aanwezige inboedel. Interessant is m.n. dat gedaagde zich in deze procedure eerst beroept op een recht van vruchtgebruik als bedoeld in artikel 4:29 lid 1 BW. De mogelijkheid om aanspraak te maken op vestiging van het vruchtgebruik vervalt indien de echtgenoot niet binnen een redelijke, hem door een belanghebbende gestelde, termijn en uiterlijk voor de toepassing van artikel 4:29 BW zes maanden en voor de toepassing van artikel 4:30 BW een jaar na het overlijden van de erflater heeft verklaard op de vestiging van het vruchtgebruik aanspraak te maken. Ingevolge het derde lid verjaart de rechtsvordering ingevolge de artikelen 4:29 en 4:30 BW door verloop van één jaar en drie maanden na het openvallen der nalatenschap. Naar het voorlopig oordeel van

de voorzieningenrechter zal een beroep van gedaagde op het recht van vruchtgebruik in een bodemprocedure niet slagen omdat die vordering is verjaard. Voor zover gedaagde in februari 2020 al een geldige aanspraak op het recht van vruchtgebruik zou hebben gemaakt, hetgeen wordt betwist, geldt dat de rechtsvordering ingevolge het derde lid van artikel 4:31 BW verjaart door het verstrijken van een termijn van één jaar en drie maanden na het openvallen van de nalatenschap. Gedaagde heeft nooit een rechtsvordering tot het daadwerkelijk vestigen van een recht van vruchtgebruik ingediend, terwijl zij dat wel had kunnen doen. Daarmee is die rechtsvordering verjaard. Evenmin is gebleken van stuitingshandelingen. De voorzieningenrechter volgt gedaagde niet in haar stelling dat zij de vordering tot vruchtgebruik te allen tijde kan invoeren ter afweer van de ingestelde vorderingen van eiser, ook al is die vordering verjaard. Deze stelling miskent dat het niet eiser is die een vordering instelt, maar gedaagde zelf en die vordering is verjaard.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 01-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:5992

Zaaknummer: 464224

Rechters: D. Vergunst

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gelegateerd vruchtgebruik is geëindigd conform testamentaire clause omdat vermogen onder beheer is gesteld.

In de kern gaat het in deze zaak om de vraag of het aan appellante gelegateerde vruchtgebruik van de nalatenschap definitief is geëindigd doordat haar goederen onder bewind zijn gesteld. Omdat in het testament van erflater is bepaald dat het vruchtgebruik eindigt als appellante 'het beheer over haar vermogen verliest', beantwoordt het hof deze vraag bevestigend. De tekst van het testament is voldoende duidelijk, zodat het hof niet toekomt aan verdere uitleg van de uiterste wil op grond van feiten en omstandigheden buiten het testament. Het hof verwijst naar artikel 4:46 lid 1 BW en is van oordeel dat de tekst van het testament duidelijk is en dat het testament mede gelet op het belang van de rechtszekerheid in het erfrecht en de daardoor al dan niet ontstane goederenrechtelijke verhoudingen niet anders kan worden uitgelegd dan dat het de bedoeling van erflater was dat zodra appellante het beheer van haar vermogen zou verliezen, zoals in dit geval door een onderbewindstelling, haar vruchtgebruik zou eindigen. Dat de term onderbewindstelling niet expliciet is genoemd in het testament, maakt dit niet anders, aangezien het (juridische) gevolg van de onderbewindstelling is dat appellante het beheer over haar goederen heeft verloren waardoor aan de beëindigingsgrond van het vruchtgebruik in het testament is voldaan. Het hof gaat voorbij aan het bestreden standpunt van appellante dat er sprake was van een informele onderbewindstelling. De rechter die de goederen van appellante onder bewind heeft gesteld, heeft namelijk uitdrukkelijk geoordeeld dat was voldaan aan de gronden voor een onderbewindstelling. Aangezien de tekst van het testament voldoende duidelijk is, komt het hof niet toe aan toepassing van lid 2 van artikel 4:46 BW, waarbij verdere uitleg van de uiterste wil kan plaatsvinden op grond van feiten en omstandigheden buiten het testament. Om diezelfde reden komt het hof ook niet toe aan het bewijsaanbod van appellante.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 02-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2185

Zaaknummer: 200.353.651/01

Rechters: H.J. Wieman-Bart, G.G.B. Boelens en R.L.M.C. Janssen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondanks hoger beroep worden erfgenamen veroordeeld tot meewerken aan het uitvoerbaar bij voorraad verklaarde vonnis tot afgifte van aandelen aan legataris.

Eiser en gedaagden (in conventie) 1 t/m 3 zijn broers en zussen. Gedaagden 4 en 5 zijn de kinderen van een vooroverleden broer. Partijen zijn (klein)kinderen van de in 1995 overleden erflater en in 2019 overleden erflaatster. Erflater heeft aan eiser de aandelen van twee vennootschappen gelegateerd. Eiser heeft het legaat geaccepteerd en de waarde daarvan schuldig erkend aan de overige erfgenamen. In een eerdere procedure heeft de rechtbank in 2023 in een tussenvonnis de vordering van legataris tot toedeling van de certificaten toegewezen en dit oordeel werd bevestigd in het eindvonnis uit 2025 waarbij ook de waarde van de certificaten is vastgesteld. Het vonnis was uitvoerbaar bij voorraad. Op de sommatie van de legataris mee te werken aan de afgifte van het legaat, gaf 'de familie' aan in beroep te gaan en slechts onder voorwaarden mee te willen werken aan de afgifte. Partijen zijn in afwachting van de datum van een mondelinge behandeling in dit hoger beroep. De voorzieningenrechter stelt vast dat de legataris spoedeisend belang heeft bij zijn vordering de familie te veroordelen tot meewerken aan de afgifte. De familie meent dat vanwege het hoger beroep ondanks de uitvoerbaar bij voorraad-verklaring geen uitvoering mag worden gegeven aan het vonnis uit 2025. De voorzieningenrechter geeft aan dat dit beroep de uitvoerbaar bij voorraad-verklaring niet schorst, de familie in reconventie ook geen schorsing heeft gevorderd en toetst de vordering van de legataris aan de zgn. Zeester-maatstaf. De voorzieningenrechter stelt vast dat in het vonnis van 26 maart 2025 de beslissing om het vonnis uitvoer bij voorraad te verklaren niet is gemotiveerd. In dat geval dient alsnog een belangenafweging gemaakt te worden tussen enerzijds het belang bij behoud van de bestaande toestand en anderzijds het belang bij onmiddellijke tenuitvoerlegging, waarbij onmiddellijke tenuitvoerlegging blijkens het Zeester-arrest van de Hoge Raad het uitgangspunt is. Overwogen wordt dat de rechtbank in het vonnis van 2023 duidelijk heeft gemotiveerd waarom de certificaten zijn toebedeeld aan de legataris. De rechtbank heeft aan die toedeling geen voorwaarden of zekerheidsstelling gekoppeld. De argumenten die in dit kort geding door de familie zijn aangedragen, zijn al meegewogen bij de beoordeling in de bodemprocedure. Gelet op de weloverwogen beslissing van de rechtbank over de toedeling van de certificaten en het feit dat de legataris belang heeft

bij executie van het vonnis, ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding om de levering van de certificaten uit te stellen of te beperken. Van misbruik van recht is geen sprake.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 10-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:6737

Zaaknummer: C/03/352166 / KG ZA 26-170

Rechters: I.M. Etman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Door het ontbreken van een plaatsvervullingsclausule erven kinderen erfgenaam niet als deze verwerpt.

De in 2024 overleden erflater was ongehuwd en alleenstaand en heeft altijd samengewoond met zijn in 2022 overleden vader C en (nog in leven zijnde) moeder, aanvankelijk in het ouderlijk huis en laatstelijk in het door erflater in 1998 gekochte appartement. D is de zuster van erflater en de moeder van appellanten. In 2001 heeft erflater tot zijn enige en algehele erfgenamen van zijn gehele nalatenschap benoemd, tezamen en voor gelijke delen, zijn ouders en ingeval van vooroverlijden van één van hen de langstlevende van hen beiden. Voor het geval hij gelijktijdig met of na zijn beide ouders mocht komen te overlijden, tot enige en algehele erfgenamen van zijn gehele nalatenschap, tezamen en voor gelijke delen, de kinderen van D, te weten appellant sub 1 en sub 2. Appellanten komen in beroep tegen de afwijzing van hun vordering om voor recht te verklaren dat zij enig erfgenamen van erflater zijn als hun moeder de nalatenschap verwerpt. Uit de bewoordingen van het testament volgt geenszins dat appellanten niet alleen erfgenamen zullen zijn als zijn ouders zijn vooroverleden, maar ook als de nalatenschap door de ouders, althans de langstlevende ouder, wordt verworpen. In zoverre zijn de bewoordingen van het testament niet onduidelijk en wijst het testament zelf niet op de door appellanten voorgestane uitleg. De verwijzing door appellanten naar artikel 4:12 lid 1 (nieuw) BW baat hen niet. Deze regeling geldt immers alleen voor de erfopvolging bij versterf en niet voor het testamentaire erfrecht. In geval van een testamentaire vererving dient als een plaatsvervulling is gewenst, deze plaatsvervulling met zoveel woorden in de uiterste wil te worden opgenomen, zoals dat ook voor de invoering van het nieuwe erfrecht het geval was. Bij verwerping door moeder erven haar kinderen krachtens het versterferfrecht. Erflater had destijds bij testament andere voorzieningen kunnen treffen met een soortgelijk gevolg, bijvoorbeeld door erfgenamen onder voorwaarden aan te wijzen of door een fideï-commissaire making. Dit heeft erflater evenwel niet gedaan. De bewoordingen van het testament bieden geen aanwijzingen voor een bedoeling van erflater om de door appellanten voorgestane plaatsvervulling te regelen. Voorts betogen appellanten dat erflater met het testament heeft willen regelen dat zijn ouders, althans de langstlevende ouder, bij leven desgewenst (een deel van) zijn nalatenschap naar appellanten kunnen (door)schuiven. Ook dit bepaalt het testament niet en voor een dergelijke bedoeling van erflater biedt het testament

zelf geen aanwijzingen. Ook doen de situaties van artikel 4:46 lid 2 en 3 en 4:47 BW zich niet voor.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 23-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2572

Zaaknummer: 200.347.236_01

Rechters: M.G.W.M. Stienissen, C.M.J. Peters en J. van der Steenhoven

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bij gebreke aan onderbouwing wijst het hof het niet in een verzoekschriftprocedure gedane verzoek ex artikel 4:5 BW af tot latere betaling van de legitieme portie.

In een tussenarrest van mei 2025 (ERF 2025-0349) is beslist dat X de enige erfgenaam is van erflaatster. Thans stelt het hof vast hoe groot de legitieme portie van geïntimeerden is en beslist dat X geen uitstel krijgt voor de betaling van de legitieme porties. Het vermogen van X is in 2026 onder bewind gesteld. Interessant in deze zaak is dat de bewindvoerder wil dat het hof bepaalt dat uitkering van de legitieme porties pas aan de orde is bij verkoop en levering van de woning aan een derde of bij zijn overlijden. Het hof beoordeelt het verzoek in het kader van de regels van artikel 4:5 BW (artikel 25 Rv) en zal dat verzoek in deze dagvaardingsprocedure behandelen. Het is niet per se nodig dat dit verzoek wordt gedaan bij de rechtbank volgens de verzoekschriftenprocedure. Niets staat eraan in de weg dat de rechter die beslist over een vordering tot betaling van de legitieme portie ook op dit verzoek beslist. Op proceseconomische gronden ligt dat ook meer voor de hand dan dat partijen worden gedwongen daarover nog een afzonderlijke procedure te voeren. Het hof geeft aan dat de legitieme portie sinds november 2021 opeisbaar is en dat geïntimeerden erfbelasting moeten betalen. Het is de vraag of er in dit geval een gewichtige reden voor uitstel van de betaling is. X (namens hem de bewindvoerder) stelt dat hij gedwongen wordt zijn woning te verkopen als hij nu moet betalen, omdat hij onvoldoende geld heeft. Hij is hoogbejaard en zou noodgedwongen zijn oude vertrouwde omgeving moeten verlaten en elders onderdak moeten vinden, terwijl het altijd de bedoeling van erflaatster is geweest dat hij na haar overlijden in de woning kon blijven. Dit is naar het oordeel van het hof een gewichtige reden in de zin van artikel 4:5 BW. Toch bepaalt het niet dat X de legitieme porties later mag betalen. X is in totaal een bedrag van 62.764,92 verschuldigd. Geïntimeerden betwisten dat hij dit bedrag niet kan betalen. X heeft geen inzicht gegeven in zijn actuele financiële situatie en biedt dat ook niet aan, zodat het hof niet kan vaststellen of zijn stelling klopt en er inderdaad sprake is van een gewichtige reden voor uitstel van betaling. X biedt ook geen nader bewijs aan. Het hof gaat daarom voorbij aan zijn stelling en wijst zijn verzoek af. Het is om dezelfde reden dat het hof ook niet kan vaststellen of het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is (beperkende werking redelijkheid en billijkheid) dat X de legitieme porties nu moet betalen.

of dat uit de eisen van redelijkheid en billijkheid voortvloeit (aanvullende werking redelijkheid en billijkheid) dat hij dat nu nog niet hoeft te doen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:4919

Zaaknummer: 200.340.968

Rechters: M.L. van der Bel, J.H. Lieber en R.E. Brinkman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Op verzoek van mede-erfgenamen wordt executeur-erfgenaam wegens ernstig tekortschieten ontslagen als executeur.

In zijn testament heeft erflater zijn echtgenote (verzoekster 1) en zijn drie kinderen (verzoekers 2 en 3 alsmede verweerder) ieder voor een gelijk deel tot zijn erfgenaam benoemd. Verweerder is daarin tot executeur van de nalatenschap benoemd, welke benoeming hij heeft aanvaard. Verzoekers verzoeken om het ontslag van verweerder en voeren aan dat hij het legaat van de woning niet aan verzoekster sub 1 heeft afgegeven, geen inzage geeft in de nalatenschap, de voorlopige boedelbeschrijving niet ter beschikking stelt en zonder grondslag een bedrag ad € 200.000 aan zichzelf heeft overgemaakt. De kantonrechter constateert dat in het testament (onder meer) nadrukkelijk is bepaald dat de executeur als taak heeft de goederen van de nalatenschap te beheren en de daarvan deel uitmakende schulden tijdens zijn beheer uit die goederen te voldoen, binnen negen maanden na overlijden een boedelbeschrijving met inbegrip van een voorlopige staat van de schulden der nalatenschap op te maken en de erfgenamen daarvan een afschrift te verstrekken, jaarlijks rekening en verantwoording af te leggen aan de erfgenamen met inbegrip van een fiscaal overzicht en tussentijds aan de erfgenamen alle gewenste inlichtingen te verstrekken. Gelet op deze door de erflater in zijn testament aan de executeur opgelegde verplichtingen en de weergegeven feiten, is de kantonrechter van oordeel dat er in casu sprake is van een ernstig tekortschieten door de executeur in het uitvoeren van zijn taak. Dit is een zodanige gewichtige reden dat ontslag van de executeur dient te volgen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 08-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:6684

Zaaknummer: 12078871 / EZ VERZ 26-23

Rechters: A.H.M.J.F. Piëtte

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De in kort geding gevorderde verkorting van de door de rechtbank in de bodemzaak bepaalde termijn waarbinnen de executeur bankafschriften over moet leggen, wordt afgewezen.

De rechtbank heeft in het incident in de bodemzaak o.m. beslist dat appellant/executeur binnen vier weken na betekening van het vonnis in het incident afschriften van bankrekeningen moet verstrekken aan de onterfde dochter van erflater/geïntimeerde. Geïntimeerde vraagt nu in dit kort geding een kortere termijn van zeven dagen na betekening van de uitspraak in kort geding. Het hof ziet geen aanleiding de termijn in dit kort geding te verkorten van vier weken naar zeven dagen. Vier weken is een redelijke termijn voor het opvragen en verkrijgen van de afschriften, in elk geval een redelijker en realistischer termijn dan zeven dagen. Appellant is immers afhankelijk van de tijd die de bank nodig heeft om een verzoek tot het geven van inzage in de afschriften te verwerken en uit te voeren. Blijft de vraag of een dwangsom moet worden verbonden aan de veroordeling (in het incident in de bodemzaak) om de afschriften te verstrekken. Het hof is van oordeel dat in dit geval het opleggen van een dwangsom een voldoende prikkel kan zijn om aan de veroordeling tot het verstrekken van de bankafschriften te voldoen. Het hof kan niet vaststellen dat appellant onwillig is de afschriften op te vragen en te verstrekken, wel dat het hem en zijn advocaat niet is gelukt. Appellant stelt dat hij de afschriften een aantal keer heeft opgevraagd maar dat de bank die verzoeken afwijst. Ook de advocaat van appellant heeft de bank gevraagd de afschriften af te geven en daarbij gewezen op het vonnis in kort geding en op de dwangsom. Wat ontbreekt is de inhoudelijke reactie van de bank. Het blijft mede daardoor onduidelijk wat appellant dan wel zijn advocaat moet doen of heeft gedaan om de afschriften te krijgen. Het is gebruikelijk dat banken inzage in afschriften van de bankrekening van een overledene geven tot zeven jaar terug. Banken stellen daarvoor normaal gesproken de eis dat een executeur een verklaring van executele en een legitimatiebewijs overlegt. Appellant zegt dat hij geen professionele executeur is, dat hij de Nederlandse taal niet goed machtig is, niet thuis is in het erfrecht en dat hij psychisch overbelast is door de executele en daarom ontslag wil vragen als executeur. Als dat zo is, maakt dat nog niet dat appellant niet in verplicht is of in staat is de afschriften op te vragen en te krijgen. Appellant heeft een advocaat ingeschakeld die hem bijstaat in deze kwestie en die voor hem contact heeft opgenomen met de bank. Waarom

de pogingen van de advocaat om de afschriften te krijgen zonder succes blijven, is niet duidelijk. Onduidelijk is of deze aan de bank een verklaring van executele heeft toegestuurd en de andere documenten die normaal gesproken nodig zijn om inzage in de afschriften te krijgen. Bij deze stand van zaken kan een dwangsom een voldoende prikkel zijn om het verzoek aan de bank zo in te richten en te documenteren dat wel inzage in de afschriften kan worden gekregen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:4781

Zaaknummer: 200.362.583

Rechters: J.H. Lieber, R. Prakke-Nieuwenhuizen en J.U.M. van der Werff

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omdat niet duidelijk is dat eiseres de vorderingen heeft ingesteld in haar hoedanigheid van erfgename of vereffenaar worden deze afgewezen.

Erflater heeft in het verleden boekhoudwerkzaamheden uitgevoerd voor erflaatster en was haar gemachtigde krachtens levenstestament. Nadat het vermogen van erflaatster onder bewind was gesteld is aangifte gedaan tegen o.m. erflater (en de medegedaagden) wegens verduistering. Na het overlijden van erflater is de strafzaak tegen erflater geseponeerd. Gedaagden 1, 2 en 3 hebben zijn

nalatenschap beneficiair aanvaard. Eiseres X/een goed doel is enig erfgenaam van erflaatster en vordert o.m. vernietiging van de door erflaatster aan erflater gedane schenkingen en de veroordeling van gedaagden tot betaling van circa € 1.4 miljoen. X heeft haar vorderingen gebaseerd op gedragingen van erflater (al dan niet door middel van zijn ondernemingen) en de erfgenamen van erflater jegens erflaatster. Die gedragingen jegens erflaatster hebben er volgens X toe geleid dat de omvang van het vermogen van erflaatster en dus haar nalatenschap is afgenomen. X stelt dat zij schade heeft geleden als gevolg van die gedragingen. De rechtbank begrijpt dat X zich op het standpunt stelt dat zij als enig erfgenaam schade heeft geleden als gevolg van gedragingen van erflater en/of diens erfgenamen. X heeft haar vorderingen echter niet ingesteld in haar hoedanigheid van erfgename. De rechtbank bepaalt dat de vorderingen niet toewijsbaar zijn. De rechtbank stelt voorop dat het in de zaak HR 30 juni 2023, ECLI:NL:2023:100 (waarop een beroep wordt gedaan) duidelijk was dat eisers in een andere hoedanigheid procedeerden dan de door hen in de procesinleiding genoemde hoedanigheid. Van belang is hierbij dat de Hoge Raad over de hoedanigheid van procespartijen in het arrest van 22 oktober 2004 (ECLI:NL:HR:2004: AP1435) al heeft geoordeeld dat de vraag in welke hoedanigheid een eisende partij optreedt uitleg vergt van het exploit waarmee de procedure aanhangig is gemaakt. De Hoge Raad heeft overwogen dat in verband met de aard van dat stuk en de belangen van de wederpartij strenge eisen worden gesteld aan de duidelijkheid van de formulering van het exploit en meer in het bijzonder aan de omschrijving van de identiteit en de hoedanigheid van degene op wiens verzoek het wordt uitgebracht. Bij de uitleg dient de rechter die moet beoordelen of aan de strenge eisen is voldaan mede te betrekken hoe de

hoedanigheid van de betreffende partij is omschreven in de processtukken en hoe de wederpartij daarop heeft gereageerd. De vereiste duidelijkheid en beperkingen aan (het aannemen van) een wijziging van de partijhoedanigheid dienen de rechtszekerheid en de goede procesorde. Daartegenover staat het belang van een materiële beoordeling van het geschil. X heeft in de dagvaarding (bij de vermelding van de procespartijen) niet vermeld dat zij procedeert in haar hoedanigheid van (enig) erfgename of vereffenaar van de nalatenschap van erflaatster. Evenmin blijkt uit de inhoud van de dagvaarding duidelijk dat zij in die hoedanigheid procedeert. X heeft in de dagvaarding niet vermeld dat (en zo ja hoe) zij de erfenis heeft aanvaard en in het petitum in de dagvaarding is niet tot uitdrukking gebracht dat zij de vorderingen namens de nalatenschap instelt. Evenmin heeft X bij de dagvaarding de verklaring voor erfrecht overgelegd.

Uit de verweren in de conclusies van antwoord blijkt dat het voor gedaagden uit de dagvaarding ook niet duidelijk was in welke hoedanigheid X de vorderingen instelt en dat zij dat namens de nalatenschap doet. Zo concluderen de erfgenamen van erflater dat niet duidelijk is of X als eiseres kan optreden omdat niet duidelijk is of X de nalatenschap heeft aanvaard. Bij gebrek aan stukken betwisten zij dat en concluderen tot niet-ontvankelijkheid van X omdat zij niet rechtstreeks en zelfstandig een vordering kan instellen tegen de erfgenamen van erflater. De vereffenaar in de nalatenschap van erflater betwist dat X rechtstreeks schade heeft geleden als gevolg van het handelen van erflater en wijst erop dat X niet heeft gesteld dat de nalatenschap van erflaatster schade heeft geleden en dat zij als erfgenaam/lichte vereffenaar namens de nalatenschap een vordering heeft. Hoewel gedaagden reeds bij hun conclusies van antwoord op deze onduidelijkheden hebben gewezen, heeft X eerst bij een akte in mei 2026 een verklaring van erfrecht gedateerd 20 juli 2022 overgelegd, waaruit blijkt dat X de erfenis al op 8 februari 2022 beneficiair heeft aanvaard en de nalatenschap van erflaatster als gevolg daarvan dient te worden vereffend. Bij de eiswijziging in die akte van mei 2026 heeft X echter wederom niet tot uitdrukking gebracht dat de vorderingen namens de nalatenschap zijn ingesteld. Zij vordert immers vast te stellen dat bedragen aan haar, X, verschuldigd zijn en veroordeling tot betaling daarvan aan háár. Ter zitting is namens X, op vragen van de rechter over de hoedanigheid waarin zij procedeert, gesteld dat uit de verklaring van erfrecht blijkt dat X enig erfgenaam en vereffenaar is en dat zij dus de enige is die deze vordering kan instellen.

Gelet op de verweren van gedaagden en de vorderingen van X waaruit op geen enkele manier blijkt dat deze zijn ingesteld namens de nalatenschap (want gericht zijn op betaling van schadevergoeding aan X), is de rechtbank van oordeel dat anders dan in de procedure die heeft geleid tot het arrest van de Hoge Raad van 30 juni 2023 in deze procedure niet duidelijk is dat de KNRM de vorderingen heeft ingesteld in haar hoedanigheid van vereffenaar van de

nalatenschap van erflaatster. Voor zover X stelt dat zij de vorderingen heeft ingesteld in haar hoedanigheid van enig erfgename geldt bovendien het volgende. Omdat X de nalatenschap beneficiair heeft aanvaard dient de nalatenschap op grond van artikel 4:195 lid 1 BW te worden vereffend. Op grond van artikel 4:211 lid 2 BW vertegenwoordigt de vereffenaar de erfgenamen in en buiten rechte. Zolang de vereffening niet is beëindigd, is de vereffenaar (privatief) bevoegd om vorderingen in te stellen die toebehoren aan de nalatenschap. X heeft ter zitting verklaard dat de vereffening van de nalatenschap nog niet is afgerond. Dat betekent dat X als erfgename van erflaatster niet zelfstandig bevoegd is om vorderingen in te stellen die tot de nalatenschap behoren. Omdat X noch in persoon, noch als erfgename op grond van het voorgaande een zelfstandige vordering heeft op de nalatenschap van erflater of de erfgenamen van erflater, zijn de vorderingen van X niet toewijsbaar.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 08-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:5664

Zaaknummer: 461402

Rechters: M.M.K.J. Steketee

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering tot vernietiging wegens pauliana door verhaal halende schuldeiser/erfgenaam is verjaard.

Partijen en twee broers (van de gedaagde sub 2) zijn de erfgenamen van erflaatster. Erflaatster had een lichamelijke en verstandelijke beperking. Gedaagde sub 2 was haar bewindvoerder. Over de nalatenschap is een procedure gevoerd. Partijen bij deze procedure waren eiser, gedaagde sub 2 en de broers van gedaagde sub 2 die ook erfgenaam van erflaatster zijn. In december 2021 heeft de rechtbank voor recht verklaard dat gedaagde sub 2 diverse bedragen aan de nalatenschap schuldig is en heeft de nalatenschap verdeeld. In 2024 heeft het hof dit oordeel bevestigd. Gedaagden 1 en 2 hebben samen een campingbedrijf geëxploiteerd in vorm van een in 2013 ontbonden vof. Eiser betoogt dat er rondom de ontbinding van een vof en de voortzetting van het campingbedrijf door gedaagde sub 1 diverse rechtshandelingen zijn geweest die als paulianeus in de zin van artikel 3:45 BW kunnen worden aangemerkt. De rechtshandelingen die eiser stelt te hebben vernietigd, althans waarvan hij vernietiging vordert zijn: (a) het kwijtschelden (dan wel schenking dan wel gift) van de in een lening omgezette vordering uit overbedeling van € 352.090 en (b) de kwijtschelding van de koopprijs, dan wel schenking dan wel gift van het campinggebouw met een WOZ-waarde van € 172.000 per 1 januari 2012. Eiser betoogt dat hij is benadeeld door deze rechtshandelingen omdat hierdoor het vermogen van gedaagde sub 2 en daarmee de verhaalsmogelijkheden van eiser zijn verminderd. In het arrest van 24 januari 2014, ECLI:NL:HR:2014:153, heeft de Hoge Raad overwogen met verwijzing naar de parlementaire geschiedenis, dat artikel 3:52 lid 1 aanhef en onder c BW strookt met het uitgangspunt dat een verjaringstermijn met betrekking tot een bevoegdheid tot vernietiging niet eerder gaat lopen dan vanaf het moment waarop degene die tot vernietiging bevoegd is, daadwerkelijk over deze bevoegdheid beschikt. Eiser betoogt dat hij niet eerder dan nadat het arrest van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden in de procedure over de nalatenschap van erflaatster onherroepelijk is geworden, 27 november 2024, bevoegd was om de vernietiging in te roepen. De rechtbank gaat daar niet in mee. Op grond van artikel 3:45 BW lid 1 BW is de (benadeelde) schuldeiser bevoegd om vernietiging in te roepen. Eiser heeft een vordering op gedaagde sub 2 verkregen in het vonnis van 15 december 2021. Die verplichting is de verbintenis op grond waarvan eiser schuldeiser van gedaagde sub 2 is. Eiser is niet pas schuldeiser geworden na afloop van het hoger beroep. Een executoriale titel is niet

vereist voor het zijn van schuldeiser. Dat de veroordeling niet uitvoerbaar bij voorraad was verklaard betekent slechts dat het vonnis gedurende het hoger beroep niet ten uitvoer kon worden gelegd. Dat staat echter niet in de weg aan een beroep op artikel 3:45 BW. Ook aan de schuldeiser van een vordering onder opschortende voorwaarde komt in beginsel een beroep op de pauliana toe. Eiser heeft nog aangevoerd dat hij pas benadeeld is vanaf het moment dat bleek dat gedaagde sub 2 geen verhaal bood en dat de benadeling dus ook niet eerder kan zijn ontdekt. Dat is een onjuiste uitleg van de wet. Bij benadeling in de zin van pauliana gaat het om een benadeling in verhaalsmogelijkheden. De rechtshandelingen waar het in deze zaak om draait, kwijtschelding (dan wel schenking dan wel gift) van een geldlening en kwijtschelding van de koopprijs (dan wel schenking dan wel gift) van het campinggebouw, hebben invloed op de verhaalsmogelijkheden op gedaagde sub 2. Zonder die rechtshandelingen waren er meer verhaalsmogelijkheden geweest. Ook als niet vaststaat dat de schuldenaar geen verhaal zal bieden, kan sprake zijn van benadeling in de verhaalsmogelijkheden. Het vermogen van een persoon is dynamisch. Er is geen sprake van stuiting zodat de vorderingen die strekken tot vernietiging vanaf december 2024 zijn verjaard. Van bijzondere omstandigheden die maken dat in dit geval het beroep op verjaring naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is, is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake. Niet valt in te zien waarom eiser zijn rechten niet had kunnen waarborgen door tijdig een rechtsvordering in te stellen. Gedaagde sub 2 profiteert naar het oordeel van de rechtbank ook niet van het tekortschieten als bewindvoerder. Zij is immers onherroepelijk veroordeeld tot betaling van de verschuldigde bedragen aan de nalatenschap en aan haar mede-erfgenamen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 15-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:5898

Zaaknummer: C/05/453971

Rechters: D. Vergunst

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Crematie in Nederland kan niet doorgaan omdat het de vermoedelijke wens van erflaatster was om in India bij familie te worden gecremeerd.

Erflaatster is op 7 juli 2026 onverwacht overleden op 32-jarige leeftijd. Zij is geboren en opgegroeid in India met haar ouders en haar broer, eisers in deze procedure. In maart 2024 trouwde ze met gedaagde 1, waarna zij vertrokken naar Nederland en in oktober 2025 een zoon kregen. De crematie was aanvankelijk gepland op 15 juli 2026, maar is uitgesteld om de familie in India de gelegenheid te geven om naar Nederland te reizen en de crematie bij te wonen. Eisers vorderen verkort weergegeven verbod op crematie in Nederland en vrijgave aan hen van het lichaam zodat zij dit in India kunnen laten cremen. Tussen partijen is niet in geschil dat overledene nooit kenbaar heeft gemaakt wat zij wilde dat er na haar overlijden met haar lichaam zou gebeuren. Zij heeft haar wensen in dat verband niet uitgesproken. Uit de ingediende stukken en de stellingen komt naar voren dat overledene is opgegroeid in een gezin waarin hindoeïstische tradities en gebruiken belangrijk zijn. Zij woonde vrijwel haar hele leven in India en trouwde met een man met dezelfde achtergrond. Er is geen enkele aanwijzing dat overledene op enig moment afstand heeft genomen van haar culturele achtergrond en banden met India en van haar familie in India. Dat maakt naar het oordeel van de voorzieningenrechter aannemelijk dat het haar vermoedelijke wens was om op traditioneel hindoeïstische wijze te worden gecremeerd bij haar familie in India. Voor dat vermoeden is steun te vinden in briefjes die na het overlijden zijn gevonden. Die briefjes, handgeschreven aantekeningen op zogenoemde Post-Its, worden gezien als een afscheidsbrief van haar hand. Uit de briefjes blijkt dat zij kort gezegd wilde dat alles van haar naar haar familie in India zou gaan. Daaruit maakt de voorzieningenrechter op dat overledene zich aan het eind van haar leven vooral zeer verbonden voelde met haar familie in India en moeite had met haar leven hier. Omdat aannemelijk is geworden dat de overledene de (vermoedelijke) wens had dat haar lichaam na haar overlijden in India in bijzijn van haar familie zou worden gecremeerd en geen omstandigheden naar voren zijn gekomen die maken dat dat redelijkerwijs niet gevegd kan worden, wordt een daartoe strekkende voorziening gegeven.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 21-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:20340

Zaaknummer: 709390

Rechters: P. Dondorp

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter verleent machtiging tot verkoop van nalatenschapswoning.

Het vermogen van rechthebbende (betrokkene) staat onder bewind. Hij is een van de erven van erflaatster. De kantonrechter verleent de door verzoeker (bewindvoerder) gevraagde machtiging tot verkoop van een tot nalatenschap behorende woning waarbij als voorwaarde geldt dat de koopprijs minimaal € 623.000 bedraagt.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 16-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:6728

Zaaknummer: NL:TZ:0000181676:Boo1 (E)

Rechters: R.J.H. Goossens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter stelt vast dat er sprake was van een (beperkte) stilzwijgende volmacht tot het beheer over de nalatenschap.

De in 2024 zonder testament overleden erflater was de ongehuwde partner van gedaagde 1. Gedaagde 2 is de partner van de broer van gedaagde 1. Erflaters zussen (eiseressen 1 en 2) zijn de erfgenamen, hebben de nalatenschap zuiver aanvaard en Y aangewezen om namens hen de nalatenschap te beheren en er over te beschikken. Eiseressen stellen dat gedaagden gelden hebben opgenomen/betalingen hebben gedaan van de rekening van erflater en dat zij bedragen moeten terugbetalen en verantwoording moeten afleggen. Partijen zijn het erover eens dat eiseressen 1 en 2 en gedaagde 2 na het overlijden van erflater hebben afgesproken dat gedaagde 2 de uitvaart zou regelen. Op de zitting heeft eiseres 2 verklaard dat gedaagde 2 ten tijde van het overlijden van erflater contactpersoon was voor het ziekenhuis en dingen voor erflater regelde. Zij zou de crematie regelen en zakelijke dingen op zich nemen. Daarbij kon zij via gedaagde 1 over de bankrekening en bijbehorende code(s) van erflater beschikken, zodat zij overboekingen kon doen. Gedaagde 2 heeft toegelicht dat gedaagde 1 en zij vooral contact hadden met eiseres 2 en dat die alles door zou geven aan eiseres 1. Er is nooit bezwaar gemaakt tegen haar rol. In tegendeel, zij waren daar volgens gedaagde 2 juist alleen maar blij mee. Eiseressen hebben dit niet weersproken. De kantonrechter stelt vast dat gedaagde 2 vervolgens ook daadwerkelijk de zaken van erflater is gaan afhandelen. De kantonrechter vindt dat gedaagden voldoende hebben onderbouwd dat gedaagde 2 toestemming had van eiseressen om zaken af te handelen. De kantonrechter oordeelt dat er sprake is van een stilzwijgende volmacht. Die volmacht was niet onbeperkt, maar zag op het voeren van het beheer over de nalatenschap van erflater, in die zin dat gedaagde 2 de uitvaart en de lopende zaken van erflater zou regelen en de kosten daarvan van de bankrekening van erflater en daarmee dus uit de nalatenschap, mocht betalen. Een redelijke uitleg van de volmacht brengt mee dat daaronder ook de redelijke kosten vallen die voor het uitvoeren daarvan zijn gemaakt.

Vervolgens beoordeelt de kantonrechter per soort onttrekking of gedaagden voldoende hebben onderbouwd dat het geld of de goederen die zij aan de nalatenschap hebben onttrokken onder de volmacht vielen en/of dat ze daar op andere wijze toestemming voor hadden. De vordering tot afleggen van rekening en verantwoording wordt afgewezen bij

gebrek aan belang nu lopende deze procedure inzage is gegeven in de uitgaven die zij hebben gedaan vanaf de bankrekening van erflater en wat er met de auto, brommer en televisie is gebeurd.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 10-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:7560

Zaaknummer: 12008854 \ CV EXPL 25-17130

Rechters: J. Huber

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Eiser toont niet aan erfgenaam te zijn en wordt niet-ontvankelijk verklaard.

Het Gerecht stelt vast dat eiser die een vordering in hoedanigheid van erfgenaam instelt, niet heeft aangetoond ook daadwerkelijk erfgenaam te zijn, en verklaart hem dan ook niet-ontvankelijk. Als onderbouwing van zijn standpunt heeft eiser bij het verzoekschrift een eigenhandig opgestelde stamboom ingediend. Het Gerecht neemt aan dat deze productie na lang en tijdrovend onderzoek door eiser tot stand is gekomen. Het is echter geen officiële stamboom opgesteld door het bevolkingsregister.

Voorafgaand aan de mondelinge behandeling heeft eiser nog kopieën van documenten ingediend. Naar het oordeel van het Gerecht heeft hij daarmee afdoende de geboortedata en sterfdata van diverse personen onderbouwd maar er ontbreken diverse verklaringen van erfrecht in de door eiser geschetste lijn van verwantschap.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2026:100

Zaaknummer: SXM202501104

Rechters: L.J. Saarloos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een complexe nalatenschap de matigt rechter-commissaris het loon van de vereffenaar mede vanwege zeer summiere (uren)verantwoording.

Deze zaak betreft het vaststellen van het loon van de vereffenaar. De rechter-commissaris stelt voorop dat de vereffenaar heeft toegelicht dat sprake is geweest van een gecompliceerde nalatenschap en dat de vereffening daarvan een ingewikkelde, tijdrovende en uitdagende taak is geweest. Erflater had aandelenbelangen in verschillende vennootschappen, waarmee kort gezegd appartementen, een supermarkt en een benzinestation werden ontwikkeld. Er hebben meerdere gerechtelijke procedures gelopen en er zijn beslagen gelegd. Uit het dossier blijkt dat met een aantal partijen regelingen zijn getroffen en dat deze nodig waren om tot vereffening van het actief over te kunnen gaan. Dat dit zich vertaalt in een veelheid aan gewerkte uren is niet vreemd. De vereffenaar heeft in zijn toelichting op een aantal punten duidelijkheid kunnen verschaffen. De rechter-commissaris stelt vast dat de vereffenaar zich heeft bediend van meerdere adviseurs en zich zowel in als buiten procedures heeft laten bijstaan door advocaten. Daar zijn hoge kosten mee gemoeid geweest, die voor een belangrijk deel ook al zijn betaald. In dat licht bezien valt op dat de vereffenaar daarnaast zelf ook nog een groot aantal uren opvoert (in totaal 1402,75) voor zijn werkzaamheden, terwijl hij ook al in hoedanigheid van executeur ruim 300 uur heeft gedeclareerd. Evenals de kantonrechter kan de rechter-commissaris niet vaststellen dat alle gedeclareerde werkzaamheden in het belang zijn geweest van de gezamenlijke schuldeisers. Daarbij speelt mee dat er veel uren zijn besteed aan overleg, dat de urenverantwoording voor wat betreft de inhoud van deze overleggen en de overige werkzaamheden zeer summier is en dat de tijdsbesteding hoofdzakelijk is verantwoord in eenheden van een uur. Die verantwoording schiet tekort. Van een redelijk handelend vereffenaar mag worden verwacht dat hij zijn werkzaamheden zodanig administreert dat kan worden gecontroleerd in hoeverre deze voor de vereffening dienstig waren. Daarnaast is niet aannemelijk dat met de werkzaamheden steeds hele uren gemoeid zijn geweest. Een nauwkeuriger registratie, bijvoorbeeld in eenheden van 6 minuten, had daarom mogen worden verwacht. De rechter-commissaris ziet in het voorgaande aanleiding om het loon van de vereffenaar te matigen. De overgelegde urenverantwoording biedt geen handvatten om gemotiveerd specifieke werkzaamheden van declaratie uit te sluiten. Met

inachtneming van de complexiteit van de nalatenschap en de vrijheid die de vereffenaar toekomt om deze naar eigen inzicht te vereffenen, acht de rechter-commissaris een matiging van 30% op zijn plaats. Dit betekent dat het loon zal worden vastgesteld op € 228.120,82 inclusief btw.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 13-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:9015

Zaaknummer: C/15/355379 / HA RK 24-105

Rechters: W.S.J. Thijs

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter wijst verzoek opname geld van BEM-rekening af omdat niet is aangetoond dat de moeder (verzoekster) behoeftig is.

Verzoekster vraagt, in haar hoedanigheid van moeder en gezaghebbende ouder, machtiging om een bedrag van in totaal € 54.000 op te mogen nemen van de gelden die haar minderjarige zoon uit een nalatenschap heeft ontvangen en op een BEM-rekening op naam van haar zoon staan. Ze wil de gelden gebruiken en behoefte van zijn ontwikkeling en welzijn voor de komende vier jaar tot zijn 18e verjaardag. Dit bedrag is volgens verzoekster gebaseerd op de richtlijnen van het NIBUD voor eenoudergezinnen, waarin staat dat een kind van 14 jaar 23% van het besteedbaar inkomen kost. De kantonrechter beoordeelt het verzoek op grond van artikel 1:356 BW en beoordeelt of de verzochte machtiging in het belang van de minderjarige noodzakelijk, nuttig of wenselijk is. Alleen als dat het geval is, zal hij een machtiging op grond van artikel 1:345 BW afgeven. Gelet op de stukken en hetgeen ter zitting is besproken is de kantonrechter echter van oordeel dat het verzoek dient te worden afgewezen. In lid 1 van artikel 1:392 BW juncto artikel 1:395a lid 1 BW is een onderhoudsverplichting neergelegd van ouders jegens hun kinderen, totdat zij de leeftijd van 21 jaar hebben bereikt. Kinderen behoeven niet bij te dragen aan hun eigen onderhoud en studie. Artikel 1:392 BW bevat ook een onderhoudsplicht van kinderen jegens hun ouders, voor zover de ouder behoeftig is (lid 2) en er geen (vroegere) partner is die onderhoudsplichtig is (lid 3). De wet maakt hierbij geen uitzondering voor minderjarige kinderen. Een ouder kan een beroep doen op een financiële bijdrage. Hieraan zijn voorwaarden gesteld. Uit de literatuur en jurisprudentie blijkt echter dat een onderhoudsplicht van minderjarige kinderen jegens een behoeftige ouder omstreden is, en dat een dergelijke onderhoudsplicht niet zonder meer mag worden aangenomen. Uit het verzoek blijkt niet in hoeverre de minderjarige onderhoudsplichtig zou zijn jegens verzoekster. Zo lang dit niet is vastgesteld kan dit geen reden zijn voor opname van geld van de rekening met BEM-clausule ten behoeve van de betaling van levensonderhoud.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 20-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:9091

Zaaknummer: 12194616 BZ VERZ 26-827 JM

Rechters: M.T. Goossens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfgenaam die verwierp in de veronderstelling dat kinderen zouden plaatsvervullen, had zich al als erfgenaam gedragen.

Appellant, en geïntimeerden 1 en 2 zijn broers. Geïntimeerden 3 en 4 zijn de dochters van geïntimeerde sub 2. Deze zaak ziet op de afwikkeling van de nalatenschap van de vader van de broers (zie ERF 2025-0016). Partijen zijn er lange tijd allen van uitgegaan dat geïntimeerde sub 2 de nalatenschap had verworpen en dat geïntimeerden 3 en 4 door plaatsvervulling ex artikel 4:12 BW in de plaats van geïntimeerde sub 2 zijn getreden. Om die reden zijn aan hen vooruitlopend op de definitieve verdeling van de nalatenschap ook voorschotten betaald. Geïntimeerde sub 1 heeft in eerste aanleg appellant en geïntimeerde sub 3 en geïntimeerde sub 4 gedagvaard en – kort gezegd – vaststelling van de verdeling van de nalatenschap gevorderd. De rechtbank heeft bij tussenvonnis naar aanleiding van een door appellant gevoerd verweer beslist dat geïntimeerde sub 3 en 4 niet door plaatsvervulling of uit hoofde van een overeenkomst deelgenoot zijn geworden in de nalatenschap, zodat zij ten onrechte in de procedure zijn betrokken. De rechtbank heeft beslist dat beoordeeld moet worden of geïntimeerde sub 2 deelgenoot is in de nalatenschap als resultaat van een eerdere stilzwijgende zuivere aanvaarding. De rechtbank heeft bij eindvonnis geoordeeld dat geïntimeerde sub 2 de nalatenschap zuiver heeft aanvaard zodat de nalatenschap tussen appellant, geïntimeerde sub 1 en geïntimeerde sub 2 moet worden verdeeld, heeft de omvang van de nalatenschap vastgesteld en heeft de (wijze van) verdeling gelast.

Het hof oordeelt ook dat geïntimeerde sub 2 stilzwijgend zuiver heeft aanvaard. Het hof geeft het gebruikte beoordelingskader weer, o.m. artikel 4:190 en 4:192 BW. Het hof overweegt dat niet alleen geïntimeerde sub 2, maar ook geïntimeerde sub 1 als deelgenoot in de nalatenschap van erflater een beroep heeft gedaan op artikel 4:192 lid 1 BW zodat er geen sprake is van het ambtshalve toetsen aan artikel 4:192 lid 1 BW en evenmin heeft de rechtbank gehandeld in strijd met artikel 24 Rv. Uit het feitenrelaas blijkt dat geïntimeerde sub 2 enkele zaken uit de woning van erflater voor zichzelf heeft meegenomen en overeenkomsten is aangegaan met betrekking tot de vervreemding van goederen uit de nalatenschap. Bovendien heeft hij in de opbrengst gedeeld. Daarmee zijn de goederen aan het verhaal van eventuele schuldeisers onttrokken. Deze handelingen vallen onder het bereik van artikel 4:192 lid 1 BW. Het zijn

bewust verrichte beschikkingshandelingen die zo ingrijpend zijn dat geïntimeerde sub 2 daarmee als heer en meester heeft beschikt over de nalatenschap. Dat geïntimeerde sub 2 die handelingen als schuldeiser van de nalatenschap zou hebben verricht wordt betwist en blijkt nergens uit. Naar het oordeel van het hof heeft appellant niet toereikend toegelicht om welke redenen het beroep van geïntimeerde sub 2 op deze rechtsregel naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn. Tot het moment dat appellant tijdens deze procedure op de mondelinge behandeling in eerste aanleg zich op het standpunt stelde dat geïntimeerde sub 3 en 4 geen erfgenamen waren geworden bij plaatsvervulling, waren alle partijen in de veronderstelling dat dit wel het geval was. Daar is mede door appellant ook naar gehandeld, met de verstrekking van de voorschotten en door hen te betrekken bij de levering van het appartement van erflater aan kopers. Appellant kreeg in die constellatie 1/3e deel van de nalatenschap, en dat is nog steeds de uitkomst. Op welke wijze hij op onaanvaardbare wijze is benadeeld is niet duidelijk geworden. Dat (appellant) meer proceskosten heeft gemaakt, is daartoe niet voldoende, ook niet omdat deze voor een belangrijk deel mede te wijten zijn aan het feit dat hij zich pas laat in de procedure op een ander standpunt ten aanzien van de plaatsvervulling heeft gesteld. Ook is volgens het hof geen sprake van rechtsverwerking; appellant heeft dit te weinig onderbouwd.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2745

Zaaknummer: 200.348.567_01

Rechters: J.J.M. van Lanen, M. van Ham en G. Megchelsen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Naar erfgenaam overgeboekt en slechts deels teruggeboekt bedrag behoort tot de nalatenschap en was geen schenking aan de erfgenaam.

Het hof stelt vast dat het naar een erfgenaam overgeboekt en slechts deels teruggeboekt bedrag tot de nalatenschap behoorde. Er was geen sprake van een schenking vanwege de (financiële) hulp die deze erfgenaam aan zijn ouders heeft gegeven gedurende hun leven omdat de betwisting dat het tot de nalatenschap behoort, onvoldoende is onderbouwd. Wel heeft de erfgenaam zijn aandeel in het niet teruggeboekte bedrag niet verbeurd aan de andere erfgenaam omdat niet is voldaan aan het vereiste van opzettelijke verzwijgen/verbergen. Er is door de erfgenaam/appellant nog tijdens het leven van erflaatster jegens geïntimeerde openheid van zaken over gegeven over het bedrag dat op zijn bankrekening stond, zodat dit bij beiden bekend was. Het ging destijds ook niet om een goed van de nalatenschap aangezien erflaatster nog in leven was. Volgens het hof leefde appellant in de oprechte overtuiging dat dit bedrag aan hem was geschonken en niet tot de nalatenschap behoorde.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 14-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2488

Zaaknummer: 200.357.128/01

Rechters: A.F. Mollema, A.N. Labohm en A.S. Mertens-de Jong

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gedaagden krijgen de gelegenheid om te bewijzen dat zij de overeenkomst tot het terugleveren van een pand aan erflater hebben gesloten onder misbruik van omstandigheden.

Erflater was sinds 1987 de ongehuwde partner van A. De relatie eindigde door het overlijden van A. Eisers zijn de zonen en erfgenamen van erflater uit een eerdere relatie. Gedaagden zijn de biologische kinderen van B, de zus van A, en de enige erfgenamen van A. Tot haar verhuizing in 2018 naar Bonaire woonde A alleen in haar woning X. In 2019 heeft erflater de bloot-eigendom van woning Y onder last van een eeuwig vruchtgebruik ten behoeve van hemzelf geleverd aan A. De koopsom ad USD 560.000 is omgezet in een lening. In 2020 heeft erflater USD 630.000 geschonken aan A. Hij deed dit ter voldoening van een natuurlijke verbintenis en dringende morele verplichting om A zo verzorgd mogelijk achter te laten, waarbij in de akte tevens is bepaald dat de schenking wordt verrekend met de genoemde geldlening. Toen A ernstig ziek werd, heeft erflater kort gezegd de toegang van gedaagden tot haar beperkt totdat gedaagden in een overeenkomst afzagen van woning Y en deze aan hem zou worden terug geleverd. Gedaagden stemden onder protest in met die overeenkomst, maar na het overlijden van A in 2023 vernietigen zij deze op grond van dwaling, bedrog dan wel misbruik van omstandigheden. Tussen erflater en gedaagden is discussie ontstaan over de nalatenschap van A en de overeenkomst en gedurende de daarover kennelijke gestarte procedure is erflater overleden. Eisers hebben de procedure waarin erflater nakoming van de terugleveringsovereenkomst eist, overgenomen van erflater. Volgens erflater was overdracht van woning Y destijds bedoeld om A verzorgd achter te laten en is die grond door haar ziekte en vooroverlijden aan de overeenkomst/overdracht ontvallen.

Ook is er een geschil over diverse (inboedel)goederen. De rechtbank constateert dat er in 2023 een terugleveringsovereenkomst tot stand is gekomen en dat daarbij geen sprake was van een schenking. Eisers hebben de stelling van gedaagden dat erflater de teruglevering van woning Y destijds als voorwaarde heeft gesteld voor de vrije toegang tot A naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende gemotiveerd betwist. De vraag die vervolgens voorligt, is of de bijzondere omstandigheden gedaagden hebben bewogen tot het sluiten van de terugleveringsovereenkomst. In dat kader houdt de rechtbank de zaak aan en laat gedaagden

toe feiten en/of omstandigheden te bewijzen waaruit kan worden afgeleid dat de beperking in toegang tot A er bij hen toe heeft geleid dat zij de overeenkomst met erflater hebben gesloten en dat dit bij erflater kenbaar was of redelijkerwijs kenbaar had moeten zijn. Zo ook ten aanzien van de eigendom van enkele goederen. Wel stelt de rechtbank al vast dat gedaagden niet zijn geslaagd in het bewijs dat de overeenkomst tot stand is gekomen onder invloed van bedreiging, bedrog en/of dwaling.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 17-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:7543

Zaaknummer: C/13/767725

Rechters: C.M.E. de Koning

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Was erflater of eiseres (deels) eigenaar van voetbalspullen en heeft erflater verkoopovereenkomst gesloten?

Voor de volledigheid is deze zaak opgenomen waarin eiseres is geslaagd in de bewijslevering dat zij eigenaresse was van de voetbalspullen en deze in consignatie heeft gegeven aan erflater voor de verkoop. Vraag blijft of het restant van de voetbalspullen door eiseres aan erflater is verkocht en zijn eigendom is geworden. De rechtbank acht dat voorshands voldoende bewezen, behoudens tegenbewijs door gedaagde/de erfgenaam van erflater.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 29-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:5918

Zaaknummer: C/05/445736 / HA ZA 24-623

Rechters: S.J. Peerdeman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voor zover überhaupt de afspraak is gemaakt geen beroep te doen op de legitieme portie, is die overeenkomst in verband met artikel 4:4 lid 1 BW nietig.

Oma is in 2020 overleden. Verzoeker 1 is opgevoed door oma en verzoeker 2 en hun kleindochter. Verweerder en belanghebbende zijn kinderen van verzoeker 2 en oma en in 2019 door hen onterfd. In 2013 hebben oma en verzoeker 2 een perceel in Suriname verkocht en geleverd aan verzoeker 1. Daarbij is levenslang vruchtgebruik gevestigd ten behoeve van oma en verzoeker 2. In 2021 hebben verzoekers een voor een notaris verleden onherroepelijke volmacht gegeven aan verweerder o.m. om hen in alle opzichten te vertegenwoordigen en al hun rechten en belangen, zonder enige uitzondering, uit te oefenen en waar te nemen, met betrekking tot het perceel, waaronder uitdrukkelijk ook verkoop en levering. In 2025 hebben verweerder en belanghebbende een beroep gedaan op hun legitieme portie in oma's nalatenschap. Daarna hebben verzoekers aan verweerder 1 laten weten de volmacht in te trekken. De erfrechtelijk link in deze zaak is dat verzoekers aan hun verzoek dat de rechtbank de verklaring van onherroepelijkheid van de volmacht buiten werking stelt ten grondslag leggen dat verzoeker 2 en oma met verweerder en belanghebbende zijn overeengekomen dat na hun overlijden verweerder en belanghebbende het perceel zouden krijgen en dat zij in ruil daarvoor zouden afzien van hun legitieme portie. Op deze manier werd bewerkstelligd dat verzoeker 1 na het overlijden van haar grootouders in het huis zou kunnen blijven wonen. In de veronderstelling dat deze afspraken werden nagekomen, hebben verzoekers de volmacht afgegeven. Desondanks hebben verweerder en belanghebbende toch aanspraak gemaakt op hun legitieme portie. Het is in strijd met de redelijkheid en billijkheid dat verweerder naast zijn legitieme portie, ook de verkoopopbrengst van het perceel zou ontvangen. Verweerder heeft verzoekers misleid bij het afgeven van de volmacht. Mocht verweerder de volmacht toch gebruiken, dan handelt hij onrechtmatig in de zin van artikel 6:162 BW omdat hij dan immers ongerechtvaardigd verrijkt wordt ten koste van verzoeker 1. Dit alles maakt dat sprake is van gewichtige redenen op grond waarvan de onherroepelijkheid van de volmacht buiten werking moet worden gesteld (art. 3:74 lid 4 BW). De rechtbank gaat in op de regeling van artikel 3:74 lid 1 en 4 BW. Nu verzoekers geen nader bewijs hebben aangeboden, is niet vast komen te staan dat destijds is afgesproken dat verweerder en belanghebbende, in ruil voor het perceel,

afstand zouden doen van hun legitieme portie. Een dergelijke afspraak is overigens op grond van artikel 4:4 lid 1 BW nietig. Het voorgaande maakt dat niet kan worden geconcludeerd dat het feit dat verweerder en belanghebbende aanspraak maken op hun legitieme portie als onvoorziene omstandigheid moet worden beschouwd als gevolg waarvan handhaving van de volmacht naar redelijkheid en billijkheid niet kan worden verwacht. Vaststaat dat verweerder, nadat de volmacht is afgegeven, de verkoop van het perceel in gang heeft gezet. Dat is hem op grond van de volmacht ook toegestaan. Niet is gebleken dat verweerder daarbij zijn volmacht heeft gebruikt op een wijze die kennelijk onredelijk is jegens verzoekers. Daar komt bij dat verweerder onweersproken heeft toegelicht dat hij vanwege een verandering in de Surinaamse wetgeving het perceel zonder medewerking van verzoeker 1 niet kan verkopen. Tot slot hebben verzoekers nog naar voren gebracht dat sprake zou zijn van misleiding, onrechtmatig handelen en ongerechtvaardigde verrijking. Voor zover daar in het kader van deze verzoekschriftprocedure ex artikel 3:74 lid 4 BW al plaats voor is, hebben verzoekers deze stellingen naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende onderbouwd. Er is er geen gewichtige redenen voor het wijzigen of buiten werking stellen van de onherroepelijkheid.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 09-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:7546

Zaaknummer: C/13/777620

Rechters: L. Voetelink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gerecht oordeelt dat nalatenschap moet worden vereffend en dat de gevorderde verdeling prematuur is, maar gaat wel al in op enkele aspecten van de verdeling.

De in januari 2015 te Aruba overleden erflaatster is de moeder van eisers sub 1 tot en met 5. Zij was gehuwd met X, die in 2012 is overleden. Erflaatster en X zijn de ouders van gedaagde en de in 2004 overleden zoon Q. Eiseres sub 6 is de weduwe van Q. Eisers sub 7 tot en met 9 zijn de kinderen geboren uit het huwelijk van Q en eiseres sub 6. Zowel eisers als gedaagden vorderen (in (re)conventie) vaststelling van de verdeling waarbij eisers de verkoop van de onroerende zaken aan een derde voorstaan en gedaagde stelt dat deze zaken hem toekomen. Erflaatster en X waren gehuwd in gemeenschap van goederen en in haar testament was geen erfstelling opgenomen. Erflaatster heeft daarom als haar wettelijk erfgenamen achtergelaten gedaagde en eisers sub 1 tot en met 5, ieder voor een/zevende ($\frac{1}{7}$) onverdeeld aandeel van haar nalatenschap en eisers sub 7 tot en met 9, de kinderen van de (overleden) zoon bij wijze van plaatsvervulling, ieder voor $\frac{1}{21}$ onverdeeld aandeel van haar nalatenschap. Eiseres sub 6 heeft geen aanspraak op de nalatenschap van erflaatster. Niet alleen is Q een vooroverleden kind (zodat ten tijde van zijn overlijden de nalatenschap van erflaatster nog niet was opengevallen), ook is in het testament van erflaatster bepaald dat hetgeen uit haar nalatenschap wordt verkregen niet zal vallen in enige gemeenschap van goederen. Namens de destijds nog minderjarige eiser sub 7 wordt eiseres sub 6 geacht beneficiair te hebben aanvaard zodat de nalatenschap moet worden vereffend. De verzoeken van partijen om de nalatenschap van erflaatster te verdelen zijn daarom prematuur en worden om die reden afgewezen.

Wel gaat het gerecht in op de ter zijner tijd plaats te vinden verdeling. Blijkens het testament van erflaatster is het tot haar nalatenschap behorende onverdeelde aandeel van erflaatster in de onroerende zaak 2 aan gedaagde en Q gelegateerd. Dit aandeel in deze onroerende zaak komt op grond van het testament derhalve aan gedaagde en Q gezamenlijk toe. Nu Q is vooroverleden en in het testament daarover niets is bepaald, is het legaat aan hem vervallen en is deze onverdeelde helft van het onverdeelde aandeel in deze onroerende zaak teruggevallen in de nalatenschap. De stelling van gedaagde dat deze onroerende zaak alleen

aan hem toekomt, is daarom niet juist. Voor wat betreft de onroerende zaak 1 oordeelt het gerecht dat eisers sub 1 tot en met 5 erfgenamen zijn van erflaatster. Dat erflaatster, zoals gedaagde stelt, de bedoeling had deze eisers te onterven, is op geen enkele manier aannemelijk gemaakt. Maar ook als dat wel zo was, dan geldt dat dit niet door erflaatster bij uiterste wilsbeschikking is beschikt en daarom gedaagde niet kan baten. De stelling van gedaagde dat (ook) deze onroerende zaak enkel aan hem toekomt, faalt derhalve. De door gedaagde gevorderde verklaring voor recht dat deze onroerende zaak volledig aan gedaagde is gelegateerd wordt afgewezen. Omdat erflaatster en X in gemeenschap van goederen waren gehuwd, behoort de onroerende zaak tot de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap en valt het onverdeelde aandeel van de erflaatster in deze onroerende zaak in haar nalatenschap. Dit aandeel zal bij de vereffening (en daarna verdeling) moeten worden betrokken.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 25-03-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2026:187

Zaaknummer: AUA202002833

Rechters: T.A.M. Tijhuis

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof bevestigt het oordeel dat er in casu geen aanleiding is voor de vereffenaar om de verkoop/levering van onroerend door de meerderjarigenbewindvoerder nader te onderzoeken.

In 2020 is erflater overleden. Verweerder 1 is vereffenaar, de andere twaalf verweerders zijn zussen en erfgenamen van de (voor)overleden broers en zussen van erflater. Appellant is de neef van erflater. Met uitzondering van de vereffenaar zijn alle partijen, al dan niet door plaatsvervulling, erfgenaam van erflater of erfgenaam van een erfgenaam van erflater. De vereffenaar is in februari 2022 benoemd. In eerste aanleg hebben verweerders gevorderd de verdeling van de nalatenschap van erflater vast te stellen omdat appellant weigerde zijn medewerking te verlenen. Appellant heeft daartegen ingebracht dat de vereffenaar nog nader onderzoek moest verrichten over de omvang van de nalatenschap. De rechtbank heeft deze vordering afgewezen en de wijze van verdeling van de tussen partijen bestaande gemeenschap van de nalatenschap vastgesteld. In hoger beroep vordert appellant nogmaals dit nadere onderzoek. Ook het hof wijst de vordering af. Van 2008 tot zijn overlijden zijn de goederen die toebehoren aan erflater onder bewind gesteld. Aanvankelijk zijn een broer en een zus de bewindvoerders. Onder andere door het overlijden van de broer zijn in 2013 en in 2017 twee andere bewindvoerders benoemd. Zij hebben tijdens het leven van erflater de onroerende zaken verkocht en geleverd aan derden. Appellant stelt dat dit onder de marktwaarde is gebeurd en wil dat de vereffenaar daar nader onderzoek naar doet. Artikel 4:211 lid 1 BW bepaalt dat de vereffenaar tot taak heeft de nalatenschap als een goed vereffenaar te beheren en te vereffenen. Voor de vereffenaar geldt dat hij dient te handelen als een redelijk en/of vakbekwaam handelend vereffenaar. In beginsel moet de vereffenaar dan ook onderzoek doen naar de omvang van de nalatenschap, waarbij ook hoort dat als er voldoende concrete aanwijzingen zijn dat de nalatenschap vorderingen heeft op erfgenamen of derden uit (onrechtmatige) daad, de vereffenaar een redelijke inspanning levert om die vorderingen te onderzoeken. In dit geval is er echter geen enkele aanleiding voor nader onderzoek door de vereffenaar. Al tijdens het leven van erflater heeft de kantonrechter machtiging verleend aan de bewindvoerders tot verkoop en levering van de onroerende zaken. De kantonrechter heeft daarbij uitvoerig gemotiveerd waarom deze toestemming is verleend, mede omdat tegen de verkoop/machtiging bezwaren zijn gemaakt. Ook is jaarlijks verantwoording afgelegd door de

bewindvoerders. De rechtbank volgt het betoog van verweerders dat er aanleiding is om appellant in de werkelijke proceskosten te veroordelen en te bepalen dat hij de kosten van de vereffenaar moet voldoen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 17-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:1796

Zaaknummer: 200.346.529/01

Rechters: M.L.C.C. Lückers, G.G.B. Boelens en J.B. Backhuijs

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Na zoveelste afgewezen procedure wordt kind/erfgename wegens misbruik van recht procedeverbod jegens ander kind opgelegd in moeders nalatenschap.

Na het overlijden van vader in 2013 is moeder in 2018 overleden. Eiseres (in conventie) en gedaagde zijn tezamen met twee andere kinderen tot moeders enige erfgenamen benoemd. Zij hebben beneficiair aanvaard. De benoemde notaris/executeur-afwikkelingsbewindvoerder heeft de verdeling van de nalatenschap ter hand genomen. Sinds het overlijden heeft eiseres zonder succes diverse procedures gestart over o.m. handelen van gedaagde (haar advocaat), een gerechtsdeurwaarder en de notaris voor en na het openvallen van de nalatenschap. Thans vordert zij veroordeling van gedaagde tot betaling van een immateriële schadevergoeding en de volledige kosten van de procedure, alsmede afgifte van alle films, dia's en ordner met octrooien die in het ouderlijk huis lagen en teruggave van haar geboorteakte en haar babyboek. Aan de vorderingen ligt ten grondslag dat gedaagde onrechtmatig heeft gehandeld door eiseres doelbewust de mogelijkheid te ontnemen om afscheid van haar moeder te nemen. Volgens eiseres heeft gedaagde haar belet om moeder nog in bewuste toestand te zien/spreken tijdens haar laatste dagen voorafgaand aan haar sterfdag op 18 november 2018. Daarbij zou gedaagde doelbewust en weloverwogen hebben besloten om palliatieve sedatie in gang te zetten teneinde het overlijden van moeder te bespoedigen.

In reconventie vordert eiseres een immateriële schadevergoeding en een verbod tot procederen tegen gedaagde, voor zover dat betrekking heeft op (het ziekbed en overlijden van) moeder en/of de nalatenschap van moeder. Er is volgens gedaagde evident sprake van misbruik van bevoegdheid. Het overlijden van moeder althans haar nalatenschap is al vijf keer op vordering/verzoek van eiseres onderdeel geweest van een juridische procedure. In al die procedures is eiseres in het ongelijk gesteld. Het uitspreken van zo'n verbod is noodzakelijk omdat eiseres in de dagvaarding alweer een volgende procedure heeft aangezegd. De conclusie van de kantonrechter is dat niet is komen vast te staan dat gedaagde onrechtmatig heeft gehandeld. Enerzijds heeft eiseres niet duidelijk kunnen maken welke norm gedaagde zou hebben overschreden. Anderzijds heeft zij ook niet of nauwelijks feiten gesteld die wijzen op enige normoverschrijding. Dat betekent dat de vordering tot vergoeding van immateriële

schade, wat daar verder ook van zij, niet zal worden toegewezen. Zo ook eiseres' andere vorderingen; het babyboek en de geboorteakte heeft gedaagde niet onder zich, en ten aanzien van de overige goederen is de executeur-afwikkelingsbewindvoerder bevoegd.

Over de reconventionele vordering overweegt de kantonrechter dat het gevorderde procedeverbod moet worden getoetst aan de hand van artikel 3:13 BW en dat deze de zoveelste procedure is die ziet op het overlijden van moeder. In deze procedure maakt eiseres gedaagde allerhande verwijten, waaronder ook verwijten die in de eerdere procedures al ongegrond zijn bevonden. Bovendien beschuldigt eiseres gedaagde in deze procedure van leugenachtigheid, valsheid en kwaadaardigheid: het handelen van gedaagde zou er uitsluitend op zijn gericht om eiseres te schaden. Ter zitting beschuldigde eiseres gedaagde er in feite van dat zij het overlijden van moeder had bewerkstelligd. Dit zijn zware beschuldigingen waarvoor eiseres geen bewijs heeft aangedragen, althans slechts bewijsmiddelen die eenvoudig weerlegbaar zijn. Zij baseert zich ook in deze procedure vooral op vermoedens en veronderstellingen. Gelet hierop moet eiseres, mede in het licht van de eerdere voor haar negatief uitgevallen vonnissen, begrijpen dat de door haar aangevoerde gronden kansloos zijn en heeft zij misbruik van bevoegdheid gemaakt door deze procedure aan te spannen. Dat eiseres een andere rol heeft gehad bij het sterven van moeder en het in gang zetten van dat sterfproces dan zij (kennelijk) zou hebben gewild en dat de afhandeling van de nalatenschap niet naar haar genoegen is gelopen, is niet aan gedaagde te verwijten. Mede gelet op de dreiging van eiseres met nieuwe procedures, zal de vordering van gedaagde (dat eiseres niet tegen haar mag procederen inzake het overlijden van moeder en de afwikkeling van haar nalatenschap) worden toegewezen. De over de veroordeling gevorderde dwangsom zal worden toegewezen om eiseres ervan te weerhouden in weerwil van het voorgaande toch weer te gaan procederen. Verder oordeelt de kantonrechter dat eiseres onrechtmatig handelt jegens gedaagde door haar zonder deugdelijke grond zulke ernstige verwijten te maken, maar dat leidt er nog niet toe dat gedaagde jegens eiseres ook recht heeft op immateriële schadevergoeding. Gedaagde moet niet alleen stellen en onderbouwen dat eiseres jegens haar onrechtmatig heeft gehandeld maar ook dat zij hierdoor is aangetast in haar eer en goede naam. Daarvan is onvoldoende gebleken, althans verwijzen naar de eerdere uitspraken is daarvoor onvoldoende. Hoewel begrijpelijk is dat die uitlatingen gedaagde hebben geraakt, zijn ze gedaan binnen de (enigszins) besloten setting van een gerechtelijk geschil, en leiden ze niet tot een zodanig aantasting van de eer en goede naam dat hieruit schade voortvloeit.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 17-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:8800

Zaaknummer: 11905064 \ CV EXPL 25-6579

Rechters: J.J. Dijk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Broer van erflater handelt onrechtmatig door zich ten onrechte voor te doen als erfgenaam en namens nalatenschap rechtshandelingen te verrichten.

In 2020 is erflater overleden. Procesgevolmachtigde/eiseres X en gedaagde (haar broer) zijn de erfgenamen en hebben de nalatenschap beiden beneficiair aanvaard. Kort en goed stelt eiseres dat gedaagde onrechtmatig heeft gehandeld door zich als erfgenaam voor te doen en daarmee de nalatenschap heeft benadeeld. Vast staat dat gedaagde na het overlijden van erflater zonder bevoegdheid diverse handelingen heeft verricht met betrekking tot de nalatenschap, waaronder het verhuren van de woning van erflater, het leeghalen daarvan, het verkopen van diens auto en het opnemen van contact met de verzekeraar ter uitbetaling aan hem van de aan de erfgenamen toekomende uitkering uit een levensverzekering. Deze handelingen zijn verricht zonder dat gedaagde daartoe bevoegd was. Hij heeft daarmee inbreuk gemaakt op de rechten van de erven, hetgeen gedaagde zeer wel wist althans had behoren te weten. Gedaagde is immers jurist en heeft een juridisch adviesbureau. Deze inbreuk kan hem worden toegerekend en is dus onrechtmatig jegens de erven. Vervolgens dient de vraag zich aan of en in hoeverre de nalatenschap daar schade van heeft geleden. In dat kader komen een aantal punten aan de orde waaruit de conclusie volgt dat gedaagde deels een bedrag schuldig is aan de nalatenschap en dat partijen verder bewijsstukken moeten/kunnen inbrengen ter onderbouwing van hun stellingen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 17-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:5283

Zaaknummer: C/16/602513 / BE ZA 25-56

Rechters: M.A.A.T. Engbers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Eiser hoeft geen nieuwe procedure te starten als blijkt dat erflater niet meerdere erfgenamen maar slechts één erfgenaam achterlaat.

Interessant aan deze tussenuitspraak is dat eiser – die stelt een vordering op erflater en daarmee op de nalatenschap/erven te hebben – de procedure is gestart tegen de gezamenlijke erven van erflater en tijdens de procedure een verklaring van erfrecht is ingebracht waaruit blijkt dat de minderjarige de enige erfgenaam is. Het Gerecht ziet aanleiding terug te komen op de gronden waarop het oordeelt dat dit geen grond is voor schorsing van de procedure. Redenen van proceseconomie en -efficiency brengen met zich dat het enkel vertragend en kostenverhogend is om van eiser te vergen een nieuwe procedure aan te vangen met als gedaagde de moeder in haar hoedanigheid van vertegenwoordiger van de minderjarige. Dat is nu feitelijk ook al het geval omdat alle betrokkenen er inmiddels van op de hoogte zijn dat de minderjarige de enige erfgenaam is en een inhoudelijk standpunt over de inhoudelijke kant ook al wordt gedeeld in de processtukken door de moeder. Kortom: er is geen goede reden denkbaar waarom de procedure nog eens moet worden ‘overgedaan’. Vandaar dat het Gerecht beslist, zoals in de aanhef van het vonnis is vermeld, dat de procedure verder gaat tussen eiser en de moeder. Vervolgens wordt eiser toegelaten het bestaan van de gestelde vordering te bewijzen.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 25-03-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2026:87

Zaaknummer: AUA202300126

Rechters: A.J.J. van Rijen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfstelling van erflater ten gunste van ongehuwde partner met wie testateur later gehuwd is geweest en van wie hij ook weer is gescheiden sorteert geen effect; erfgenamen zijn de versterferfgenamen.

Na erflaters overlijden is X in 2024 tot vereffenaar benoemd. Voor ligt de vraag van X hoe erflaters testament moet worden uitgelegd. Erflater is overleden in 2022 en was ten tijde van zijn overlijden ongehuwd en niet geregistreerd als partner en heeft geen afstammelingen achtergelaten. Het in 1992 gesloten huwelijk met A is door echtscheiding ontbonden in 2000. In 1986, rond de aankoop van de gezamenlijke woning, heeft erflater in zijn testament opgenomen: 'Voor het geval ik ongehuwd en zonder nakomelingen achter te laten kom te overlijden, benoem ik mede ter voldoening aan mijn verzorgingsplicht jegens haar, tot enige erfgename van mijn gehele nalatenschap A.' De na scheiding ontbonden huwelijksgemeenschap is in 2001 verdeeld en A is hertrouwd in 2006. Vooraleer inhoudelijk op de vraag in te gaan neemt de kantonrechter een procesrechtelijke horde. Op grond van artikel 96 lid 1 Rv kunnen partijen alle zaken die slechts rechtsgevolgen betreffen die ter vrije bepaling van partijen staan zich samen tot een kantonrechter van hun keuze wenden en zijn beslissing inroepen. Uit artikel 96 lid 2 Rv volgt dat indien slechts een van partijen zich tot de kantonrechter wendt, aan haar keuze slechts gevolg wordt gegeven indien alle andere partijen de kantonrechter berichten dat zij instemmen met deze keuze. A, de vereffenaar, en achttien van de overige belanghebbenden hebben ingestemd met de keuze om de vraag wie de erfgenaam is dan wel erfgenamen zijn aan de kantonrechter van de rechtbank Midden-Nederland voor te leggen. Twee belanghebbenden zijn in de gelegenheid gesteld om bezwaar te maken tegen deze wijze van procederen en zijn opgeroepen voor de mondelinge behandeling. Zij hebben geen bezwaar gemaakt tegen deze wijze van procederen. Hoewel feitelijk niet alle partijen uitdrukkelijk hebben ingestemd met deze wijze van procederen, zal de kantonrechter toch bevoegdheid aannemen en dus een inhoudelijke beslissing nemen. De reden hiervoor is mede van proceseconomische aard. De vraag wie de erfgenaam is dan wel erfgenamen zijn, ligt sinds 18 oktober 2024 bij de kantonrechter voor, de kantonrechter heeft al een (tussen)beschikking gegeven op 5 juni 2025 en géén van de partijen heeft bezwaar gemaakt tegen deze wijze van procederen. Bovendien zou het zich niet bevoegd verklaren

door de kantonrechter betekenen dat een dagvaardingsprocedure gestart moet worden bij de rechtbank met de daarbij horende kosten en het daarbij horende tijdsverloop. Een tweede reden is dat de twee procespartijen die niet uitdrukkelijk hebben ingestemd met deze procedure, gelet op de uitkomst daarvan niet in hun belangen worden geschaad. De kantonrechter overweegt dat in taalkundige (letterlijke) zin de bewoordingen van de uiterste wil duidelijk zijn. Erflater is immers ongehuwd en zonder achterlating van afstammelingen overleden. Mevrouw A wordt in het testament ook niet aangeduid als ‘mijn echtgenote’, maar gewoon bij haar naam. Dit komt omdat erflater en A op het moment waarop het testament werd opgemaakt nog niet gehuwd waren. Woordelijk gezien zou daardoor A de enige erfgename zijn. Aangezien erflater en A echter na het maken van het testament gehuwd zijn geweest en ook weer zijn gescheiden, is uitleg van de uiterste wil toch nodig. De kantonrechter acht het op basis van de feiten aannemelijk dat erflater de erfstelling ten behoeve van A heeft gemaakt, omdat zij op dat moment een relatie met elkaar hadden en zij kort na het testament gezamenlijk een woning zouden verkrijgen waarin zij samen zouden gaan wonen. De in het testament genoemde verzorgingsverplichting van erflater ten aanzien van A wijst erop dat erflater A, met wie hij op dat moment nog niet gehuwd was, verzorgd achter wilde laten als hij tijdens de relatie zou overlijden. De aanname dat A de enige erfgename zou zijn zolang de relatie zou duren, wordt versterkt door het feit dat erflater en A na het verbreken van hun relatie de ontbonden huwelijksgemeenschap hebben verdeeld. Daarmee hebben zij hun financiën definitief gescheiden. Zo nadien nog sprake zou zijn geweest van een verzorgingsverplichting van erflater ten aanzien van A, dan was die in ieder geval verbroken na het hertrouwen van A. Zij heeft immers vanaf het hertrouwen een nieuwe echtgenoot die de wettelijke plicht heeft om op grond van artikel 1:81 BW A het nodige te verschaffen. Bij een strikte lezing van artikel 4:52 BW is dat artikel niet van toepassing, omdat erflater en A niet reeds met elkaar waren gehuwd of trouwbeloften hadden gewisseld toen erflater het testament opstelde. De kantonrechter is echter van oordeel dat deze bepaling analoog dient te worden toegepast op de situatie dat partners na het opstellen van een testament zijn gehuwd en daarna gescheiden. De kantonrechter heeft geen enkele twijfel aan de stellingen van A waarbij zij aangeeft altijd zeer betrokken te zijn geweest in het leven van erflater. Het is het echter niet de vraag wie de erfenis het meest verdient, maar wat de verhoudingen zijn die de erflater kennelijk wenste te regelen en op de omstandigheden waaronder de uiterste wil is gemaakt. De kantonrechter verklaart voor recht dat de erfstelling in de uiterste wilsbeschikking van erflater geen effect sorteert en dat de erfgenamen van erflater de versterferfgenamen zijn.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 23-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:2756

Zaaknummer: 11373712 UB VERZ 24-640

Rechters: M.A.A.T. Engbers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ter afwikkeling van de nalatenschap beslist de rechtbank op diverse vorderingen tussen enig erfgenaam enerzijds en ongehuwde partner van erflater anderzijds.

Eiseres/partij A is de dochter van erflater en de in 2004 overleden moeder. Op grond van moeders testament zijn alle goederen die tot haar nalatenschap behoorden toegedeeld aan erflater en kreeg A een niet-opeisbare vordering op erflater. Erflater kreeg vervolgens een relatie met gedaagde/partij B. In hun samenlevingsovereenkomst is o.m. bepaald dat de kosten van de huishouding door beide partijen ieder voor de helft worden gedragen, dat de inboedel en het saldo van de gezamenlijke bankrekening gelijk aan beide partijen behoort en een verblijvensbeding werkend bij overlijden. In zijn testament benoemt erflater A tot enig erfgenaam. In 2020 heeft partij B een honderdste onverdeeld aandeel in de woning waar erflater en partij B samenwoonden, aan erflater geleverd en erflater heeft daarvoor niets betaald. Vervolgens zijn zij een hypothecaire lening aangegaan. Na erflaters overlijden in 2023 heeft A zuiver aanvaard en na uitkering door de uitvaartverzekeraar heeft partij B de overige uitvaartkosten betaald. In oktober 2023 hebben A en B een overeenkomst gesloten waarna goederen aan A zijn overgedragen en een aantal nog over te dragen goederen staan vermeld. In november 2023 heeft A een bedrag afgeschreven van de gezamenlijke rekeningen. In de uitgebreide uitspraak wordt van een groot en divers samengesteld aantal goederen bepaald aan wie deze toekomen. De rechtbank oordeelt dat na het overlijden van erflater partij B de enige rechthebbende op het saldo van de gezamenlijke rekeningen is geworden. Uit de tekst van het verblijvensbeding blijkt dat het beding van toepassing is op alle gezamenlijke goederen. Een vermogensrecht, zoals een bankrekening, is ook een goed als bedoeld in artikel 3:1 BW en in de samenlevingsovereenkomst staat dat het saldo aan hun ieder voor de helft toekomt. Verder komt aan bod of een aantal betalingen grond zijn voor vergoeding door de andere partij. A moet ook het restant van de uitvaartkosten vergoeden. Op grond van artikel 4:7 lid 1 sub b BW zijn kosten van lijkbezorging schulden van de nalatenschap, voor zover zij in overeenstemming zijn met de omstandigheden van de overledene. Kosten voor de uitvaart van de overledene vallen daar in beginsel onder. De rechtbank is van oordeel dat A onvoldoende gemotiveerd heeft betwist dat het schenken van alcohol in overeenstemming met de omstandigheden van erflater was en A is voorafgaand aan de uitvaart de gelegenheid

gegeven een beslissing te nemen over het schenken van alcohol bij de uitvaarten, maar heeft die keuze aan B heeft gelaten. De rechtbank begrijpt de vorderingen van A en B met betrekking tot de woning zo dat zij vorderen dat de rechtbank de wijze van verdeling vaststelt op grond van artikel 3:185 BW. Partijen zijn het erover eens dat de woning aan B moet worden toegedeeld. A stelt de voorwaarde dat zij wordt ontslagen uit de hoofdelijke aansprakelijkheid voor de hypothecaire lening waarop B de voorwaarde stelt dat A de helft van de openstaande schuld van de hypothecaire lening en de helft van de door B betaalde rente vanaf de datum van overlijden tot januari 2026 vergoedt. De rechtbank is van oordeel dat A als rechtsopvolger van erflater en B in gelijke mate moeten bijdragen aan de aflossing van de hypothecaire lening. B en erflater hebben deze lening samen afgesloten, hebben zich beiden hoofdelijk verbonden tot voldoening van de gehele schuld en het geleende bedrag is door de bank gestort op de gezamenlijke betaalrekening, zodat B en erflater hier beiden van konden profiteren. Uit de bankafschriften die A heeft overgelegd, blijkt ook niet dat de lening alleen aan B en aan de woning ten goede is gekomen, zoals A heeft gesteld.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:20440

Zaaknummer: C/09/695800 / HA ZA 25-1104

Rechters: L. Amperse

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank verklaart eiser niet-ontvankelijk jegens executeur en echtgenoot van andere gedaagde en wijst verder diens vorderingen in het kader van verdeling af.

De uitspraak betreft eiser (in conventie) en gedaagden 1 en 2 alsmede de in hoedanigheid gedagvaarde executeur. Eiser en gedaagde 1 zijn de kinderen van erflaatster/moeder. Vader is vooroverleden en zijn nalatenschap is afgewikkeld en verdeeld. Gedaagde 2 is de echtgenoot van gedaagde 1. Eiser en gedaagde 1 zijn benoemd tot erfgenamen, ieder voor 1/2e deel van de nalatenschap. De discussie gaat in het kort over overboekingen en contante opnamen van de rekening van moeder in de periode van 1 januari 2011 tot 4 december 2023. Eiser heeft een inventarisatie gemaakt van de overboekingen en contante opnamen van de rekening van moeder die gedaagde 1 zou hebben (laten) verricht(en) in die periode. Gedaagde 1 weerspreekt dat zij op ongeoorloofde wijze overboekingen heeft verricht en contante opnamen heeft gedaan van de bankrekening van moeder. Gedaagde 2 is gedagvaard omdat er ook enkele overboekingen zijn geweest naar een rekening die (alleen) op zijn naam staat. De rechtbank verklaart eiser niet-ontvankelijk jegens gedaagde 2 omdat de kwestie een verdelingsprocedure op grond van artikel 3:171 BW betreft. Gedaagde 2 is geen erfgenaam in de nalatenschap van moeder en daarmee ook geen deelgenoot in die gemeenschap. Voorts heeft eiser geen vorderingen ingesteld jegens gedaagde 2. Eiser heeft de notaris, in haar hoedanigheid van executeur, als procespartij gedagvaard. Hij brengt naar voren dat de executele formeel nog niet is geëindigd. Om die reden betreft hij de executeur noodzakelijkerwijs in deze procedure. Eiser legt zijn vorderingen voor in het kader van de verdeling van de nalatenschap van moeder. Hij erkent expliciet dat verdeling mogelijk is. Hij stelt daartoe dat de executele feitelijk is afgerond en dat de nalatenschap rijp is voor verdeling. Een verdelingsprocedure is een procedure tussen de erfgenamen en in dit geval de deelgenoten op grond van artikel 3:171 BW. De notaris heeft in haar hoedanigheid van executeur, kort samengevat, de taak gekregen om de nalatenschap te beheren en de schulden te voldoen. De notaris is, als executeur, niet betrokken bij de verdeling. Bovendien heeft eiser geen vorderingen ingesteld jegens de notaris. De rechtbank verklaart eiser niet-ontvankelijk jegens de notaris. De rechtbank is van oordeel dat het beroep van gedaagde 1 in het kader van de gevorderde rekening en verantwoording op verjaring slaagt. Eiser heeft, vanaf het

overlijden van vader tot het moment waarop moeder in juli 2022 verhuisde naar een verzorgingstehuis, bij moeder in huis gewoond. In deze periode had hij zicht op de financiële zaken van moeder. Vaststaat dat hij een afspraak met moeder had over het gebruik van haar pinpas voor, in ieder geval, huishoudelijke uitgaven. Al die tijd heeft (de eiser) de gelegenheid gehad om zijn zus, al dan niet samen met moeder te vragen naar pinopnamen en overboekingen waarvan hij meent dat zij deze heeft (laten) verricht(en). Eiser heeft de keuze gemaakt om gedaagde 1 pas op 20 maart 2024 (circa 3,5 maand na het overlijden van moeder), via de notaris, te confronteren met de door hem vermeende ongeoorloofde contante opnamen en overboekingen terwijl hij al jarenlang toegang had tot en inzage had in de bankafschriften van moeder. Door te wachten tot haar overlijden is gedaagde 1 ernstig in haar bewijspositie geschaad, temeer omdat moeder niets meer kan verklaren over de gang van zaken, haar wil en haar wensen. In dit geval doen zich daarmee precies de feiten voor waarvoor de verjaringsregeling is bedoeld. Bovendien, zo de rechtbank, is niet gebleken dat gedaagde 1 de financiën van moeder beheerde en/of feitelijk heeft kunnen beheren, in die zin dat zij zorgde voor de lopende administratie of de boekhouding dan wel dat zij anderszins het beheer voerde over het vermogen van moeder. De vorderingen tot vernietiging van door eiser gestelde schenkingen wegens misbruik van omstandigheden wijst de rechtbank af. Kort en goed blijkt in ieder geval niet dat moeder afhankelijk was van gedaagde 1 en niet meer in staat was om zelfstandig te beslissen waarom en aan wie zij geld overmaakte. Ook is geen terugbetaling van contant opgenomen gelden door gedaagde 1 aan de orde. Onder meer omdat de rechtbank van oordeel is dat de enkele aanwezigheid van gedaagde 1, ongeacht de betwisting daarvan en reactie daarop, onvoldoende is voor de conclusie dat zij degene is geweest die in weerwil van de wensen van moeder heeft gepind. De rechtbank komt tot de slotsom dat eiser in het licht van het door gedaagde 1 gevoerde verweer, zijn stelling dat het gedaagde 1 moet zijn geweest die gelden van de bankrekeningen van moeder heeft opgenomen onvoldoende heeft onderbouwd.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 05-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:6351

Zaaknummer: C/05/454869 / HZ ZA 25-20

Rechters: D. Vergunst

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof bevestigt dat vader/executeur/afwikkelingsbewindvoerder bij verdeling nalatenschap niet onrechtmatig heeft gehandeld jegens twee van zijn kinderen.

Erflaatster A heeft in 2021 bij testament over haar vermogen beschikt en heeft daarbij tot erfgenamen benoemd haar echtgenoot B en haar vier kinderen (broers/eisers/appellanten C en D, alsmede broer E en zus F), ieder voor een gelijk deel, en de wettelijke verdeling is buiten toepassing verklaard. In het testament is een legaat opgenomen ten behoeve van B van een dusdanig geldbedrag dat zijn totale verkrijging uit de nalatenschap (als erfgenaam vermeerderd met het legaat) een waarde zal hebben van maximaal € 1.100.000. Aan het legaat zijn voorwaarden verbonden, zodat hetgeen ervan resteert te zijner tijd zal toekomen aan de kinderen. B is benoemd tot executeur en afwikkelingsbewindvoerder en heeft deze benoemingen aanvaard. A en B waren in gemeenschap van goederen gehuwd en B heeft bij leven diverse vermogensbestanddelen verkregen onder een uitsluitingsclausule. C en D verwijten B dat hij bij die afwikkeling onrechtmatig jegens hen heeft gehandeld. In eerste aanleg (ERF 2025-0227) oordeelde de rechtbank dat dit niet het geval is. Ook blijkt uit de akte van verdeling dat er een opening is geboden aan C en D en de andere erfgenamen om de waardes uit de verdeling nadien nog ter discussie te stellen. Door ten aanzien van de keuze voor de peildatum het advies van de notaris te volgen en daarbij in de akte de genoemde opening te bieden was het naar het oordeel van de rechtbank gerechtvaardigd om de verdeling op deze manier in werking te stellen. Bovendien was het van belang om tot verdeling te komen omdat er andere erfgenamen waren (E en F) die graag uit de verdeeldheid wilden geraken. Ook is niet onrechtmatig gehandeld door niet van alle panden een taxatierapport op te laten maken. B heeft de redenen daarvoor toegelicht en bovendien is in de akte opgenomen dat vernietiging van de verdeling is uitgesloten, maar dat geldt volgens de akte niet voor het recht van de andere erfgenamen om het bedrag/de waarde van hun erfdelen ter discussie te stellen. De akte biedt dus een opening voor de erfgenamen om terug te komen op de hoogte van de waarderingen die bij de verdeling zijn gehanteerd. Voor zover de erfgenamen dus twijfelen aan de waarderingen die in de akte van verdeling zijn opgenomen, kunnen zij daarop terugkomen. Het hof volgt de rechtbank en wijst de vorderingen op grond van onrechtmatige daad en strijd met goed executeur en bewindvoerschap af. Wel worden partijen in de

gelegenheid gesteld zich uit te laten over de vraag of op onderdelen aanleiding bestaat om de waarde van de erfdelen van de kinderen op een hoger bedrag vast te stellen dan volgt uit de akte van verdeling. Het hof geeft aan dat voor persoonlijke aansprakelijkheid van een executeur/afwikkelingsbewindvoerder pas ruimte is als sprake is van (ernstig) tekortschietend handelen, waarbij nadeel (schade) wordt geleden als gevolg daarvan. Het hof gaat in op de volgens appellanten evidente onjuistheden in de verdeling en concludeert dat deze hun stelling niet kunnen dragen. Zo kan niet zonder meer worden gesteld dat moeder een vordering op de huwelijksgemeenschap had wegens door haar verkregen geclausuleerd vermogen. Anders dan appellanten menen, blijkt verder duidelijk dat schenkingen gedaan aan de kinderen door moeder alleen zijn gedaan en afkomstig waren uit haar privé-inkomsten. Ook kan het hof billijken dat voor de waardering van panden is uitgegaan van de waarde per de sterfdatum en dat er niet zonder meer een plicht om deze te laten taxeren. Appellanten verwijten de langstlevende dat hij diverse rechtshandelingen heeft verricht zoals het verkopen van de panden zonder overleg met en toestemming van de (andere) erfgenamen, maar daar was hij – zo het hof – ook niet toe gehouden gelet op de aan hem in het testament toegekende ruime bevoegdheden als executeur tevens afwikkelingsbewindvoerder tot zowel verdelen als overdragen, en het feit dat deze zaken geheel tot de nalatenschap behoorden. Wel zijn een paar posten ten onrechte niet in de verdeling opgenomen. De slotsom is dat geïntimeerde niet onrechtmatig jegens appellanten heeft gehandeld zodat vervolgens ter tafel ligt of er aanleiding is om het in de akte van verdeling opgenomen erfdeel/vordering uit onderbedeling voor ieder kind aan te passen. Omdat in de verdeling zoals de notaris die heeft opgesteld ten onrechte niet zijn opgenomen de huurinkomsten van enkele panden over de periode vanaf het overlijden van moeder tot aan de door de notaris opgestelde akte van verdeling is het de vraag of dit aanleiding geeft om de verdeling door de notaris aan te passen. Het hof stelt partijen in de gelegenheid om zich hierover gemotiveerd uit te laten.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-08-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:5136

Zaaknummer: 200.354.719/01

Rechters: O.E. Mulder, A.P. de Jong-de Goede en M.J.P. Schipper

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Betalingen door erflaatster waren geen aflossing op schenking op papier, hoewel in belastingaangifte lager bedrag was opgenomen.

Deze zaak gaat over de afwikkeling van de nalatenschap van de in 2019 overleden moeder van appellant en geïntimeerde. De nalatenschap is in zoverre vereffend, dat alleen hun vorderingen uit hoofde van een aan ieder van hen door erflaatster gedane papieren schenking nog voldaan moeten worden. De vordering van appellant in dat verband bedraagt € 24.000. De hoogte van de vordering van geïntimeerde staat tussen partijen ter discussie omdat appellant van mening is dat geïntimeerde tijdens het leven van erflaatster al een voorschot van € 16.600 op deze papieren schenking heeft ontvangen en dus nog maar recht heeft op € 7.400. De rechtbank volgde geïntimeerde in diens stelling dat hij recht heeft op het volledige bedrag van € 24.000. Zo ook het hof. De bedragen die geïntimeerde tijdens leven van moeder heeft ontvangen staan los van de papieren schenking. Erflaatster heeft hem financieel bijgestaan bij een juridische procedure ter zake van het wijzigen van een bestemmingsplan van onroerend goed dat hem toebehoorde. Erflaatster wilde geïntimeerde hierbij financieel helpen en in dat verband is nimmer besproken dat de door erflaatster betaalde bedragen een voorschot zouden zijn op de papieren schenking.

Dit grotendeels feitelijke oordeel bevat een interessant procesrechtelijke element omdat geïntimeerde na de memorie van antwoord in hoger beroep zijn verweer nog nader heeft uitgewerkt. Het hof beschouwt dit nadere betoog als een uitbreiding die in het verlengde ligt van hetgeen reeds als verweer in de memorie van antwoord was aangevoerd. Er is daarom naar het oordeel van het hof geen strijd met de in artikel 347 lid 1 Rv besloten twee-conclusieregel die de aan de oorspronkelijke verweerder toekomende bevoegdheid tot het uitbreiden van zijn verweren in die zin beperkt dat hij in beginsel niet later dan in de memorie van antwoord een nieuw verweer mag aanvoeren. Maar ook als dit wel als een nieuw verweer zou moeten worden aangemerkt, acht het hof dit nog steeds toelaatbaar, omdat appellant ondubbelzinnig erin heeft toegestemd dat het verweer wordt uitgebreid. Appellant is hier immers uitgebreid inhoudelijk op ingegaan en heeft de lezing van geïntimeerde zelfs (grotendeels) bevestigd. Van strijd met de eisen van een goede procesorde is het hof niet gebleken. Interessant is verder dat het hof van oordeel dat is dat de aangiften van erflaatster

waarnaar appellant heeft verwezen en de verlaging van de rentebedragen de conclusie niet rechtvaardigen dat erflaatster met de betaling aan geïntimeerde van een bedrag van € 16.600 (in totaal) een aflossing op de papieren schenking heeft beoogd. Het was immers appellant die de accountant opdracht heeft gegeven om de schuld aan geïntimeerde op de aangiften van erflaatster te verlagen naar aanleiding van een mededeling van geïntimeerde dat hij, geïntimeerde, de hoogte van zijn vordering op erflaatster in zijn eigen aangifte had verlaagd. Uit de verklaring van appellant blijkt dat erflaatster hier helemaal niet bij betrokken is geweest. Sterker nog, zij begreep niets van cijfers en zij deed al jaren haar eigen bankoverschrijvingen – waaronder de rentebetalingen – niet meer zelf. De verlaging van de schuld evenals de verlaging van de aan geïntimeerde betaalde rente zeggen daarom op zichzelf niets over hetgeen erflaatster heeft bedoeld, althans niet zonder nadere concrete feiten of omstandigheden.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 11-11-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:3259

Zaaknummer: 200.349.183_01

Rechters: S.M.J. Korthuis-Becks, C.N.M. Antens en J. van der Steenhoven

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Eiser wordt niet-ontvankelijk verklaard wegens ontoereikende volmacht en ontbrekende gegevens vererving.

Waar het in deze zaak om draait, blijkt niet uit de uitspraak, die louter procesrechtelijke elementen kent. Eiser stelt inzake een nalatenschap (van 'erflater') te handelen als gemachtigde van zijn oom en moeder. Moeder is echter al overleden voordat de dagvaarding werd uitgebracht en uit niets blijkt dat eiser haar (enig) erfgenaam zou zijn. Ook de volmacht van de oom voldoet niet volgens de rechtbank omdat daarin sprake is van 'Bijstaan in de zaak nalatenschap (erflater) zoals omschreven in dossiernummer: (erflater) advies (nummer)'. Naar het oordeel van de rechtbank is deze omschrijving onvoldoende om te kunnen aannemen dat eiser ook is gemachtigd om namens de oom de procedure te voeren. Daarbij is van belang dat op het moment van de volmachtverlening deze procedure nog niet was gestart en de tekst van de volmacht ervan uit lijkt te gaan dat die zich beperkt tot adviesverlening. De rechtbank verleent opnieuw verstek tegen gedaagde, verklaart eiser niet-ontvankelijk in de vorderingen die hij namens moeder en oom stelt te hebben ingesteld en veroordeelt hem tot het betalen van de proceskosten van gedaagde (die op nihil zijn begroot).

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 22-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:5411

Zaaknummer: C/01/425465 / HA ZA 26-227

Rechters: E.J.C. Adang

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitvaartondernemer is niet tekortgeschoten in de uitvoering van de overeenkomst.

Deze zaak heeft slechts zijdelings een erfrechtelijke insteek: in geschil is namelijk of uitvaartondernemer X tekort is geschoten in de uitvoering van de overeenkomst. Opdrachtgever verwijt X dat door AI-gebruik een niet-gelijkende foto van vader/de overledene bij de drukproef van het bidprentje is verstuurd en verder diverse onzorgvuldigheden waardoor opdrachtgever veel tijd en energie aan de uitvaart heeft moeten besteden in een periode waarin hij eigenlijk zo min mogelijk daarmee bezig zou moeten zijn. De kantonrechter moet beoordelen of X tekortgeschoten is in de nakoming en, als dat zo is, of ontbinding van de overeenkomst door die tekortkoming(en) wordt gerechtvaardigd. Daarbij is van belang dat de tekortkoming(en) van voldoende gewicht is (zijn) om de (gedeeltelijke) ontbinding te rechtvaardigen. Hoewel een zaak als deze bijzondere emotionele lading heeft, moet de kantonrechter beoordelen of aan het criterium is voldaan. De kantonrechter is van oordeel dat dat niet het geval is. De kern van de gestelde tekortkoming ligt in de tijd en moeite die opdrachtgever heeft moeten besteden aan het (alsnog zelf) zorgdragen voor een deugdelijke verzorging van de uitvaart van zijn vader. Hoewel X heeft erkend dat bepaalde aspecten niet zijn gelopen zoals normaal gesproken, betekent dat niet per definitie dat zij ook tekortgeschoten is in de nakoming. Vanzelfsprekend is het pijnlijk om een niet gelijkende foto van de overledene te ontvangen, maar dat maakt naar het oordeel van de kantonrechter niet dat daarmee sprake is van een tekortkoming. Datzelfde geldt voor het moeten doen van (vele) aanpassingen aan de drukproeven voor het rouwdrukwerk. Meer dan veel andere typen opdrachten is de opdracht tot uitvaartverzorging een opdracht die over het algemeen door intensief contact tussen opdrachtgever en uitvaartverzorger als opdrachtnemer wordt uitgevoerd. Het opnemen van een verkeerd muzieknummer en het ontbreken van een uit te spreken tekst in het draaiboek van de uitvaart is zeer ongelukkig, maar niet aan te merken als tekortkoming in de nakoming op grond waarvan (gedeeltelijke) ontbinding gerechtvaardigd is. Uiteindelijk heeft X de gemaakte fouten rechtgezet en is het rouwdrukwerk correct uitgevoerd, is het goede muzieknummer afgespeeld tijdens de uitvaart en is het draaiboek op tijd aangepast.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 15-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:6484

Zaaknummer: 12027716 \ CV EXPL 25-6597

Rechters: J.M.J.C. Paijmans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof geeft geen verklaring voor recht dat eisers c.q. erven door verjaring eigenaren zijn van perceel te Sint-Maarten.

In deze Caribische zaak vorderen eisers een verklaring voor recht dat zij, althans de erfgenamen van X/occupante – geboren in 1912 en overleden in 1980 – door verjaring eigenaren zijn geworden van een perceel grond. Het hof wijst dit af. Gesteld wordt dat blijkens een akte van 1865 het stuk grond op naam van de moeder van X stond. X heeft het stuk grond in bezit gehad vanaf 1915 (toen zij 3 jaar oud was), aanvankelijk met haar moeder en tot aan haar overlijden in 1980. Het Hof kan deze stelling niet zonder nader onderzoek voor juist aannemen. De handgeschreven akte van 1865 is onvoldoende leesbaar voor het Hof en geïntimeerden. Van eisers mocht worden verwacht dat zij niet alleen een afschrift van de handgeschreven akte uit 1865 in het geding zouden brengen, maar ook een getypte weergave van de tekst ervan. Dat hebben zij niet gedaan. Het is niet zinvol om hen alsnog in de gelegenheid daartoe te stellen, gelet op het volgende. Eisers hebben niet gesteld dat X het stuk grond van haar moeder heeft geërfd en evenmin dat X de enige erfgename van haar moeder was. Het Hof gaat daar dus niet van uit. Het kan daarom niet worden aangenomen dat X het stuk grond in eigendom of in bezit heeft gekregen door opvolging onder algemene titel. Indien de moeder van X het stuk grond in eigendom had en erop woonde met X als haar minderjarige dochter, dan had de moeder het stuk grond in bezit en had X het niet in bezit. Indien de moeder van X het stuk grond niet in eigendom had, is mogelijk dat zij het wel in bezit had, maar ook dan had X het niet in bezit. Niets is gesteld of gebleken op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat X het stuk grond tijdens het leven van haar moeder door interversie als bedoeld in artikel 3:111 BW in bezit heeft gekregen. Indien X na het overlijden van haar moeder op het stuk grond is blijven wonen, is dat geen daad van inbezitneming. Het duidt dan op houderschap voor de gezamenlijke erfgenamen van de moeder. Ook voor dit houderschap geldt dat niets is gesteld of gebleken op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat X het stuk grond na het overlijden van haar moeder door interversie als bedoeld in artikel 3:111 BW in bezit heeft gekregen.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 28-07-2026

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2026:206

Zaaknummer: SXM2025H00019

Rechters: G.C.C. Lewin, W.P.M. ter Berg en E.P. van Unen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hetgeen is ‘vermaakt’ aan neven en nichten betreft een legaat en geen erfstelling en door aanduiding ‘pleegkind’ verkrijgen ook de kinderen ex-partner.

Erflaatster is in 2022 overleden. Zij was ongehuwd en had geen kinderen. Gedaagden 1 t/m 4 zijn haar broers en zussen, gedaagden 5 t/m 12 haar neven en nichten. Eiser en gedaagde 13 zijn de kinderen van X met wie erflaatster een reeds voor haar overlijden geëindigde relatie had. In haar testament heeft zij o.m. legaten opgenomen ten gunste van X, en haar broers en zussen tot erfgenaam benoemd voor zover over hun verkrijging niet meer dan 30% erfbelasting is verschuldigd, en het resterende gedeelte heeft zij ‘vermaakt’ aan – gezamenlijk – de kinderen van haar voornoemde broers en zuster en haar beide pleegkinderen, waarna gedaagden 5 t/m 13 en eiser staan vermeld. In een afgegeven verklaring van erfrecht is opgenomen dat de broers en zussen de erfgenamen zijn. Eiser vordert inzage in stukken van de nalatenschap en een verklaring voor recht dat (ook) gedaagden 5 t/m 13 en eiser erfgenaam zijn. Na haar bevoegdheid te hebben beoordeeld aan de hand van de ErfVo stelt de rechtbank vast dat tegen gedaagden sub 1 en sub 3 tot en met 13 verstek is verleend. Nu gedaagde sub 2 is verschenen, geldt dit vonnis op grond van artikel 140 Rv ook jegens de niet verschenen gedaagden als op tegenspraak gewezen. Daarmee wordt één vonnis tussen alle partijen gewezen. Op grond van artikel 139 Rv wordt de vordering tegen de niet verschenen gedaagden toegewezen, tenzij deze de rechtbank onrechtmatig of ongegrond voorkomt. De door gedaagde sub 2 gevoerde verweren werken in beginsel niet in het voordeel van de niet verschenen gedaagden, tenzij sprake is van een rechtsbetrekking tussen partijen die verplicht tot een voor alle partijen gelijke beslissing. Die uitzondering doet zich hier voor. Het geschil betreft immers de uitleg van een testament en de daaruit voortvloeiende aanspraken van partijen op de nalatenschap. Die uitleg dient ten aanzien van alle partijen gelijk te luiden, omdat de omvang van de aanspraken van partijen daarvan afhankelijk is. Over die rechtsbetrekking kan daarom niet jegens de afzonderlijke gedaagden verschillend worden beslist. De door gedaagde sub 2 gevoerde verweren strekken zich daarom mede uit tot de niet verschenen gedaagden. Ten aanzien van de uitleg stelt de rechtbank vast dat hetgeen aan gedaagden 5-13 en eiser is toegekend legaten betreft en geen erfstelling, dit in verband met de bij de erfstelling ten gunste van de broers en zus gebruikte afwijkende term ‘vermaakt’. Gedaagde sub 2 voert aan dat eiser

en gedaagde sub 13 aan dit legaat nu geen rechten (meer) kunnen ontleen. Volgens hem moet het testament namelijk zo worden uitgelegd dat het legaat uitsluitend gold zolang erflaatster eiser en gedaagde sub 13 als haar pleegkinderen beschouwde. Nu de relatie tussen erflaatster en X vóór haar overlijden is beëindigd, tussen haar en X en zijn zonen een conflict is ontstaan en het contact tussen haar en eiser en gedaagde sub 13 is verbroken, zag erflaatster hen ten tijde van haar overlijden niet langer als haar pleegkinderen. Dit betoog slaagt niet. In het testament worden eiser en gedaagde sub 13 door erflaatster aangeduid als ‘mijn beide pleegkinderen’. Deze aanduiding dient naar het oordeel van de rechtbank te worden opgevat als een omschrijving van de relatie die erflaatster ten tijde van het opmaken van het testament met eiser en gedaagde sub 13 had. Vaststaat dat erflaatster ten tijde van het opstellen van haar testament al geruime tijd niet meer met eiser en gedaagde sub 13 in één huis woonde. Zij waren ten tijde van het opmaken van het testament bovendien al geruime tijd volwassen. Desondanks heeft erflaatster ervoor gekozen hen in haar testament op te nemen en hen aan te duiden als haar pleegkinderen. Daaruit leidt de rechtbank af dat erflaatster hen, ondanks het ontbreken van een feitelijke opvoedingssituatie ten tijde van het opmaken van het testament, nog steeds als haar pleegkinderen beschouwde en aan hen een legaat heeft willen nalaten. Verder acht de rechtbank van belang dat erflaatster in artikel II van haar testament ten aanzien van X uitdrukkelijk heeft bepaald dat het aan hem vermaakte legaat uitsluitend zou gelden indien zij ten tijde van haar overlijden nog met hem zou samenwonen. Dit voorbehoud heeft zij niet ten aanzien van eiser en gedaagde sub 13 gemaakt. De verwijzing van gedaagde 2 naar de sinds het opmaken van het testament ingrijpend gewijzigde omstandigheden maakt dit – zo de rechtbank – niet anders. Voor het buiten toepassing laten van een uiterste wil op grond van de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid is slechts onder uitzonderlijke omstandigheden plaats. Daarvan is, ook indien wordt uitgegaan van de door gedaagde sub 2 gestelde feiten en omstandigheden, naar het oordeel van de rechtbank niet gebleken.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 22-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:20747

Zaaknummer: C/09/692248 / HA ZA 25-848

Rechters: L. Amperse

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Mede-erfgenaam moet meewerken aan verkoop aan door hem bewoonde woning; zijn schuld aan de ouders is niet verjaard en hij heeft geen aanspraak op som ineens (art. 4:36 BW).

Eisers en gedaagde sub 1 zijn de kinderen van de in 2016 overleden erflater en de 2024 overleden erflaatster. Gedaagde sub 2 is de echtgenote van gedaagde sub 1. In vaders testament was de wettelijke verdeling van toepassing verklaard en moeder voor 1/100^e deel tot erfgenome benoemd, de kinderen voor het restant. Verder was aan gedaagde 1 een legaat vermaakt ter grootte van hetgeen deze op het tijdstip van overlijden nog schuldig was aan vader en moeder. Omstreeks begin 2019 zijn gedaagde sub 1 en 2 en hun kinderen bij moeder ingetrokken in haar woning. Ten behoeve van hun levensonderhoud betaalde moeder aan gedaagden een bijdrage van 1.000 per maand. Hoewel de procedure in conventie aanvankelijk alleen gericht was op kort gezegd verkoop van het ouderlijk huis, heeft deze als gevolg van de door gedaagden ingestelde vorderingen in reconventie (alsnog) het karakter gekregen van een integrale afwikkeling van zowel de nalatenschap van vader als die van moeder met een nauwkeurige becijfering van ieders aanspraken daarop. Kern van het geschil is of gedaagde sub 1 gehouden is om – ten behoeve van de afwikkeling van de nalatenschap van de moeder van partijen – zijn medewerking te verlenen aan de verkoop van de woning én of hij de woning op korte termijn dient te verlaten ten behoeve van de verkoop van de woning. De rechtbank merkt daarbij op dat eisers al in november 2022 aan gedaagden sub 1 en 2 hebben geschreven dat zij ermee rekening moeten houden dat de woning verkocht zal moeten worden als moeder naar een verzorgingstehuis moet, of onverhoopt komt te overlijden. De rechtbank wijst de gevorderde medewerking ten behoeve van de verkoop van de woning en ook de gevorderde ontruiming toe. Uitgangspunt is dat deelgenoten te allen tijde verdeling van een gemeenschappelijk goed kunnen vorderen. Partijen zijn ieder voor een vierde deel deelgenoot in de nalatenschapsboedel van hun moeder. De woning maakt deel uit van de boedel. Eisers hebben steeds gesteld geen probleem te hebben met toedeling van de woning aan hun broer, mits hij hen kan uitkopen en de hypotheekverplichtingen kan overnemen. Gedaagde sub 1 geeft aan dat hij eisers weliswaar op dit moment nog niet kan uitkopen, maar dat hij een vordering op de gemeente Den Helder heeft, die mits deze in rechte wordt toegewezen hem in staat stelt de woning tegen vergoeding van de overwaarde over te nemen. Kort en goed heeft

de rechtbank deze vordering van gedaagde (van € 18.883.433,11) bij vonnis van 18 maart 2026 echter afgewezen. Dat gedaagde hiertegen hoger beroep heeft ingesteld, maakt niet dat daarom dit hoger beroep moet worden afgewacht. Op de woning is verder executoriaal beslag gelegd en ook de hypotheekverstrekker heeft meermaals de executoriale verkoop aangezegd. Verder is de vraag of de aan gedaagde sub 1 verstrekte lening nog in de afwikkeling van de nalatenschap van moeder moet worden betrokken. Onder verwijzing naar de feiten en het bepaalde in artikel 3:307 en 3:308 BW, hebben gedaagden aangevoerd dat de rechtsvordering op de aldaar genoemde tijdstippen bij gebreke van enige stuitingshandeling door moeder is verjaard. De rechtbank stelt vast dat eisers dit verjaringsverweer zeer uitvoerig in de conclusie van antwoord in reconventie hebben weersproken. Eisers hebben met name uiteengezet dat en waarom een geslaagd beroep op verjaring naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Gedaagden zijn ter zitting niet verschenen en hebben ook niet op andere wijze daarop gereageerd. Omdat het verweer van eisers door gedaagden niet is weersproken, stuit het beroep op verjaring door gedaagden daarop reeds af. Interessant is verder dat gedaagden in verband met verleende mantelzorg een beroep doen op artikel 4:36 BW. De rechtbank wijst ook dit af. Anders dan in het betoog van gedaagden besloten ligt, bestaat op grond van de wetsgeschiedenis en vaste rechtspraak niet snel aanleiding voor een vergoeding zoals gevorderd. Allereerst moet er sprake zijn geweest van langdurig verrichte arbeid in het beroep of bedrijf of in de huishouding van moeder, daaronder begrepen de verzorging of verpleging van moeder. Voorts moet die arbeid een economische waarde hebben en is daarvoor desondanks door het (behuwd) kind geen passende beloning verkregen, terwijl het kind door zijn of haar arbeid ten opzichte van de mede-erfgenamen in een maatschappelijk en/of financieel slechtere positie is geraakt. Waaruit een billijke vergoeding, de grondslag van de aanspraak, bestaat, kan bij de bepaling van het onderhavige geschil echter in het midden blijven. Eisers hebben een fors aantal Whatsapp-berichten in het geding gebracht waarin o.m. de toenemende zorgbehoefte van moeder en het mogelijk aanvragen van een mantelzorgvergoeding ten behoeve van gedaagde sub 2 besproken worden. Daarin heeft gedaagde sub 2 zelf bericht dat wat betreft de vergoeding voor de zorg voor moeder, ze de maandelijkse steun die gedaagde sub 1 krijgt, zien als mantelzorgvergoeding. Onder verwijzing naar dit bericht hebben eisers aangevoerd dat gedaagde sub 2 bewust heeft afgezien van een vergoeding ter zake, en de passende beloning bovendien is gelegen in de door gedaagden ontvangen maandelijkse vergoeding van moeder. Mede omdat gedaagden niet ter zitting zijn verschenen en het verweer evenmin in de stukken inhoudelijk hebben bestreden is de grondslag aan het gevorderde komen te ontvallen en ligt het voor afwijzing gereed.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 12-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:10249

Zaaknummer: C/15/361369 / HA ZA 25-47

Rechters: J.S. Reid

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Aanvullend beroep op legitieme portie leidt niet tot intreden cautio Socini en schenking woning blijft in stand.

In een tussenarrest heeft het hof bepaald dat appellante bewijs mag leveren van feiten en omstandigheden waaruit blijkt dat erflaatster met haar testament heeft bedoeld dat beide erfgenamen gelijk zouden worden behandeld, dat de huwelijksvoorwaarden tussen erflaatster en haar ex-echtgenoot een rol hebben gespeeld bij de totstandkoming van de schenking van de woning aan geïntimeerde en dat de echtscheiding een onvoorziene omstandigheid is van dien aard dat geïntimeerde naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid ongewijzigde instandhouding van de schenking van de woning niet mag verwachten. Thans oordeelt het hof dat zij niet in het bewijs is geslaagd zodat het saldo van de nalatenschap hetzelfde blijft als in eerste aanleg is vastgesteld. Daarmee ligt voor een beslissing over het aanvullend beroep van appellante op haar legitieme portie, en op de vraag of het woongenot dat geïntimeerde had in de jaren voordat zij de woning kocht een gift is. Het hof oordeelt dat dit (niet) zo is.

Interessant is m.n. dat in het testament van erflaatster staat dat voor het geval 'een nakomeling niet in de door mij gemaakte beschikkingen berust en de ten tijde van mijn overlijden geldende wet hem een legitieme portie toekent, bepaal ik dat voor die legitimaris de wettelijke regels van plaatsvervulling niet van toepassing zijn voor zover ik dit niet al heb bepaald en dat de vordering van die legitimaris allereerst dient te worden ingesteld tegen mijn echtgenoot en pas opeisbaar is bij zijn overlijden'. Het hof volgt geïntimeerde niet in de stelling dat appellante door het beroep op haar (aanvullende) legitieme portie haar erfdeel is kwijtgeraakt. Vast staat dat appellante de nalatenschap beneficiair heeft aanvaard. Zij heeft slechts een aanvullend beroep op de legitieme portie gedaan, voor het geval de schenkingsovereenkomst niet wordt ontbonden. Zij zegt met dat aanvullend beroep op de legitieme portie dat met het in de nalatenschap aanwezige erfdeel aan haar legitieme portie tekort wordt gedaan, omdat er in het verleden aan geïntimeerde een grote schenking heeft plaatsgevonden die voor de berekening van de legitieme portie bij de waarde van de legitimaire massa betrokken moet worden. Daarmee kan niet gezegd worden dat appellante niet heeft berust in de in het testament gemaakte beschikkingen. De redenering dat appellante vanwege haar aanvullend beroep op de legitieme portie geen erfgenaam meer is, gaat dus niet op. Verder ziet het hof geen grond waarom de schenking niet intact zou blijven. Het hof kan niet vaststellen dat de

chtscheiding een zodanig onvoorziene omstandigheid is van dien aard dat geïntimeerde naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid ongewijzigde instandhouding van de schenking van de woning niet mag verwachten. De aanleiding van de schenking was om dochter/geïntimeerde de gelegenheid te geven om in de woning te kunnen blijven wonen tegen betaalbare lasten. Tegelijkertijd was het ook de bedoeling gebruik te maken van de verhoogde vrijstelling van belasting bij het verkrijgen van een woning. Erflaatster werd op het moment van de schenking verzorgd in een herstellingsoord, en haar levensverwachting was op dat moment niet goed. Hierbij staat voorop dat een echtscheiding in beginsel niet als een onvoorziene omstandigheid kan worden beschouwd. Daarbij heeft de notaris verklaard dat bij het opmaken van huwelijksvoorwaarden en het testament het geval van echtscheiding zeker zal zijn besproken. Hoewel het mogelijke geval van echtscheiding ten tijde van het opmaken van de schenkingsakte door de notaris niet meer is besproken leidt dit niet tot een ander oordeel. Gezien de gang van zaken zoals deze blijkt uit de getuigenverhoren, is er dan ook geen aanwijzing om aan te nemen dat erflaatster, als zij had geweten dat zij niet snel zou overlijden maar na enkele jaren zou scheiden, iets anders zou hebben gedaan met betrekking tot de woning. De schenkingsovereenkomst blijft dan ook intact.

Voor wat betreft de schenking vindt geïntimeerde dat zij niet is verrijkt, en erflaatster niet is verarmd, en dat er geen bevoordelingsbedoeling was, het ging slechts om financiële ondersteuning uit moederlijke bezorgdheid. Zij heeft aangevoerd dat zij een huur betaalde van € 462 per maand (over de gehele periode dat zij huurde € 5.544) terwijl erflaatster een brutohypotheeklast voldeed van € 295,75 per maand; per saldo ontving erflaatster dus minimaal € 150 per maand netto meer dan zij bruto diende te betalen. Tussen partijen is anderzijds niet in geschil dat erflaatster de woning destijds in het economisch verkeer voor een hoger bedrag had kunnen verhuren dan tegen het bedrag waartegen geïntimeerde de woning van erflaatster huurde. Daarmee heeft erflaatster van een deel inkomen uit vermogen afgezien, en (geïntimeerde) heeft zich de meerkosten van het tegen marktwaarde huren van een soortgelijke woning bespaard. Het hof is van oordeel dat hierin ook een bevoordelingsbedoeling van erflaatster ligt besloten, zodat dit is aan te merken als een gift. Ten aanzien van een aantal andere betalingen aan geïntimeerde meent het hof dat op grond van artikel 4:70 lid 2 BW de stelling van appellante dat aan haar gedane giften in de periode dat haar moeder nog leefde niet relevant zijn voor de berekening van de legitieme portie, niet opgaat; in beginsel moeten deze ook worden meeberekend. Niet bestreden zijn echter de moeilijke omstandigheden waarin appellante op dat moment verkeerde. In dat licht zijn de door erflaatster aan hun verstrekte giften (ervan uitgaande dat het giften en geen leningen zijn geweest) naar het oordeel van het hof te beschouwen als gebruikelijke en niet bovenmatige giften dan wel een uitvloeisel van een door erflaatster gevoelde morele plicht om bij te dragen in hun onderhoud. Op grond van artikel 4:69 lid 1 BW worden deze giften voor de toepassing

van afdeling 3 (de legitieme portie) van Boek 4 BW niet als giften beschouwd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-08-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:5111

Zaaknummer: 200.339.628

Rechters: M.L. van der Bel, J.U.M. van der Werff en L. Hamer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omdat nog geen deugdelijke waardebepaling heeft plaatsgehad wil kantonrechter deskundige benoemen en geeft hij partijen gelegenheid zich daarover uit te laten.

Erflater was op tijdstip van overlijden gehuwd met verweerder. De beide verzoekers en hun zussen/belanghebbenden zijn kinderen van erflater uit een eerdere relatie. Alle vijf de partijen zijn de erfgenamen van erflater. De beide verzoekers, de verweerder en de beide belanghebbenden in deze zaak zijn de erfgenamen in de nalatenschap. De kern van de zaak draait om de vraag welke woningwaarde opgenomen moet worden in de boedelbeschrijving. Verweerder heeft de WOZ-waarde opgenomen. De broers/verzoekers menen dat verweerder de waarde in het economisch verkeer had moeten vermelden en dat daarom een taxateur moet worden benoemd. De kantonrechter geeft aan dat het verzoek toewijsbaar is, omdat nog geen deugdelijke waardebepaling van de woning plaats heeft gevonden. Weliswaar maakte verweerder een boedelbeschrijving, maar het is onduidelijk of daarin de juiste woningwaarde staat vermeld. Bij de waardebepaling van de woning op de datum van overlijden van erflater moest verweerder namelijk uitgaan van de vrije onderhandse verkoopwaarde, leeg en vrij van huur en gebruiksrechten. Een waardering op basis van die maatstaf wordt in het algemeen redelijk geacht als de langstlevende echtgenoot de woning blijft bewonen. Verweerder heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd die meebrengen dat in dit geval een andere dan de gebruikelijke maatstaf gehanteerd zou moeten worden. Dat maar twee van de vijf erfgenamen behoefte hebben aan een nadere waardebepaling levert ook geen argument op om te oordelen dat een taxatie niet nodig is. Een boedelbeschrijving moet namelijk al worden gemaakt als een van de erfgenamen dat wil. De door verzoekers aangewezen taxateur neemt de benoeming niet aan. Daarom biedt de kantonrechter partijen gelegenheid een andere taxateur voor te dragen. Vooruitlopend daarop bepaalt de kantonrechter dat de verzoekers/broers de te benoemen taxateur moeten inlichten over de benoeming en de taxatiekosten moeten voorschieten. Verweerder moet dat voorgesloten bedrag (in delen) aan de broers terugbetalen, omdat de taxatiekosten gelden als schuld van de nalatenschap.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 17-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2026:2396

Zaaknummer: 11928493 VZ VERZ 25-37

Rechters: T.K. Hoogslag

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof veroordeelt appellanten (broers en zussen) om aan zus/geïntimeerde documenten te verstrekken nadat eerdere verdeling nietig was verklaard.

Vervolg op ERF 2025-0344 over de verdeling van de nalatenschap van de in 2018 overleden moeder. De broers en zussen hebben de nalatenschap verdeeld. De andere zus, geïntimeerde, heeft niets gekregen omdat zij volgens de broers en zussen nog een schuld had aan moeder. Het hof heeft geoordeeld dat de verdeling nietig was omdat geïntimeerde niet bij de verdeling betrokken is geweest. De nalatenschap moet dus alsnog verdeeld worden. Daartoe is nodig dat wordt vastgesteld wat het vermogen was van moeder toen zij overleed en wat de invloed is geweest van het door twee van de appellanten gevoerde meerderjarigenbewind over de goederen van moeder voorafgaand aan haar overlijden. Het hof beslist dat de broers en zussen daarover nog nadere informatie moeten verstrekken.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:3359

Zaaknummer: 200.336.611_01

Rechters: M. van Ham, J.J.M. van Lanen en J. van der Steenhoven

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoeken aan de rechtbank tot benoeming van een vereffenaar.

In ECLI:NL:RBAMS:2026:7932 wordt een vereffenaar benoemd op verzoek van de beneficiair aanvaard hebbende erven van erflaatster. Reden voor het verzoek (art. 4:203 lid 1 sub a BW) en toewijzing daarvan is de complexiteit van de nalatenschap.

In ECLI:NL:RBAMS:2026:7933 wordt de vereffenaar op verzoek (art. 4:204 lid 1 sub a BW) van de Staat benoemd.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:7932

Zaaknummer: C/13/785929

Rechters: J. Huber

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Huur(voortzetting)kwesties na overlijden van de huurder.

In ECLI:NL:RBAMS:2018:2263 wordt de vordering tot huurvoortzetting afgewezen. Er was geen duurzame gemeenschappelijke huishouding tussen grootmoeder en kleinzoon. De samenwoning van gedaagde met zijn oma heeft uiteindelijk 3,5 à 4 jaar geduurd. Op zichzelf is voldoende aannemelijk – verhuurster/eiseres heeft dat als zodanig ook niet betwist – dat gedaagde zijn oma gedurende die periode intensief heeft verzorgd, de boodschappen deed en daaraan ook een (financiële) bijdrage leverde. Voorzienbaar was echter dat dit een tijdelijke situatie was. Op zichzelf zijn deze factoren voor het aannemen van een duurzame gemeenschappelijke huishouding in de gegeven omstandigheden van onvoldoende gewicht. Aannemelijk is dat van meet af aan voor gedaagde en zijn oma duidelijk was dat gedaagde gezien zijn leeftijd op afzienbare termijn zijn eigen weg zou gaan. De periode dat de samenwoning heeft geduurd is niet dusdanig lang dat daarvan niet (meer) zou kunnen worden uitgegaan. Gedaagde was ten tijde van het overlijden van zijn oma ook pas 21 jaar oud.

In ECLI:NL:RBLIM:2026:6419 heeft moeder na het overlijden van huurder/vader de huurovereenkomst voortgezet. X heeft in 2001 het gehuurde verlaten. Nadat moeder na het overlijden van vader daarom had verzocht, heeft verhuurder goedgekeurd dat X in de woning introk en daarbij aangegeven dat dit niet wil zeggen dat X ook medehuurder werd. Nadat een verzoek in 2025 van moeder om X medehuurder te maken is afgewezen, is zij datzelfde jaar overleden. De kantonrechter wijst het verzoek tot huurvoortzetting af omdat de daarvoor vereiste wederkerigheid ontbreekt. De kantonrechter oordeelt dat niet aannemelijk is geworden dat de samenwoning met moeder gericht was op het voeren van een duurzame gemeenschappelijke huishouding zoals bedoeld in artikel 7:268 BW. X is bij zijn moeder gaan inwonen, omdat zijn moeder hulp nodig had. Moeder kampte met verschillende gezondheidsklachten en ontving thuiszorg. Vanaf het begin van de inwoning is het (steeds) de bedoeling geweest dat X zijn moeder zou helpen. Niets wijst erop dat X ook met zijn moeder zou zijn gaan samenwonen, als zij niet zorgbehoevend zou zijn geweest, en dat zij zouden blijven samenwonen als de zorg van X niet meer nodig zou zijn. X heeft juist uitdrukkelijk aangevoerd dat het zijn bedoeling was om bij zijn moeder te gaan wonen en haar te helpen voor zolang als dat nodig mocht zijn. Hieruit volgt dat de inwoning bedoeld was voor de zorgverlening tussen kind en ouder en niet voor het voeren van een duurzame

gemeenschappelijke huishouding. De aard van deze zorgverlening was ook niet wederkerig. Moeder was op de hulp van X aangewezen en niet omgekeerd. Zoals X zelf heeft aangevoerd was moeder ziek en leed zij aan verschillende aandoeningen, waaronder ernstige diabetes en een longaandoening en was zij afhankelijk van X om het huis te kunnen verlaten. Daarmee ontbreekt in de omgang tussen X en zijn moeder de vereiste wederkerigheid om samen een huishouding te voeren.

In ECLI:NL:RBAMS:2026:8127 moet de zoon die na het overlijden van zijn vader in de gehuurde seniorenwoning is blijven wonen, deze ontruimen. Dat de situatie al enige jaren na vaders overlijden voortduurt, maakt de situatie niet anders. Enkel tijdsverloop levert geen toereikende grond op voor het aannemen van rechtsverwerking. Gedaagde heeft verder geen bijzondere omstandigheden aangevoerd als gevolg waarvan bij hem dit gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt of zijn positie onredelijk wordt benadeeld door ontruiming. Er is nimmer een verzoek tot huurvoortzetting gedaan. Het lange stilzitten van de verhuurder en de persoonlijke omstandigheden van de zoon/gedaagde maken dat hem een langere termijn wordt gegund.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 14-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:2263

Zaaknummer: C/13/643353 / KG ZA 18-153

Rechters: M. van Walraven

Wetsartikelen: